Ч. 27 (14.570). Львів, неділя 7. лютого 1937. Oplata pocztowa uiszczona gotówką. Рік LVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

РЕДАКЦІЯ Й АДМІНІСТР.: ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Конто: П. К. О. Львів 504.060.
" Банку Чеських Легіон. Праге „Діло".
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно . . . . . 5.00 зол.
Чвертьрічно . . . . 15.00 "
Піврічно . . . . . 30.00 "
Річно . . . . . . 60.00 "
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ., У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч., У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 сот.

На Холмщині не вільно читати українських календарів.

(КТВ.) Холмщина, відмежована від культурно-національного впливу Галичини сокальським кордоном, підпадає найсильніше під комунарсько-жидівські впливи. Панує там голод українського друкованого слова, що ще моглоб бути дуже добрим засобом до успішної боротьби з червоною анархією.

Та щож, коли й на Холмщині влада не дозволяє читати українських календарів з Галичини й Волині. Останніми днями представники влади забрали всі українські календарі на Грубешівщині, в холмському повіті, на Томашівщині і навіть на Білгорайщині,

—o—

Ґ. П. У. далі переводить масові арештування.

СТАЛІН ПЕРЕВОДИТЬ НОВУ „ЧИСТКУ". — ГОЛОДОВІ ЗАВОРУШЕННЯ НА СОВ. УКРАЇНІ.

З Гельсінгсфорсу надійшли вістки, що ГПУ арештувало шефа червоної армії в Ташкенті ген. Дибенка за співпрацю з Троцьким і відвезли його до Москви. Підчас жовтневої революції в 1917. р. Дибенко відограв велику ролю і ввесь час займав визначне становище в червоній армії. Жінкою Дибенка була своєчасно відома большевицька посолка в Осльо Колонтай.

Процес проти Радека і товаришів захитав становищем Тугачевського, якого — як кажуть — арештували. До того причинилося теж арештування його адютанта Смутного, який вдержував взаємини з військовим аташе у Льондоні ген. Путною, який теж сидить у вязниці. Ген. Путні закидають, що він навязав взаємини між Троцьким та його прихильниками в СССР. Крім того Троцький за його посередництвом шукав порозуміння з закордонними чинниками. Здогадуються, що ген. Путну не будуть судити прилюдно. Тому теж не відбувся процес проти ген. Шмідта, команданта бригади повзів у Києві, якого арештували ще перед процесом Зіновєва і Каменєва за підготову до атентату на марш. Ворошилова. У вязницях сидять не лише команданти і вищі старшини червоної армії, але також і їх родини. Рідня Путни мусіла вернутись з Льондону до СССР під загрозою розстрілу цього совітського аташе. По своїм повороті негайно її арештували. Кажуть, що у вязниці сидять теж: жінка Пятакова і жінка Сокольнікова.

МОСКВА, ПАТ. Підчас останнього побуту марш. Ворошилова в Ленінграді заступав його призначений в останньому часі заступник комісаря оборони Орлов. Дотепер завжди заступав марш. Ворошилова марш. Тугачевський. Офіційні большевицькі кола не вміють вияснити цієї зміни.

ГПУ переводить теж масові арештування між селянами і робітниками на Сов. Україні, де почалися голодові заворушення. ГПУ нібито викрило нові терористичні групи на Сов. Україні, у Москві, Ленінграді та в інших околицях. У Грузії ГПУ арештувало 6-ох грузинських націоналістів та 4ох троцькістів у централі професійних робітничих союзів у Москві. Зпоміж визначних троцькістів ГПУ арештувало молодшого сина Троцького, Сергія Седова Бронштайна, який працював як інжинір у фабриці машин на Сибірі, кузина Зіновєва Закса, особистих секретарів Радека, Пятакова та інших. Зпоміж керманичів совітського господарського життя арештували Марсіяна, високого урядовця уральської промислової округи і 4-ох високих урядовців цієї округи, двох директорів банку, двох керманичів промислу перерібки коксу, 10-ох високих господарських службовців під замітом приналежности до „західно-сибірського центру і терористів".

На процес у найближчому часі ждуть у вязниці такі визначні большевицькі головачі як Бухарін, редактор „Ізвестій" і співробітник Леніна, Улганов, б. член центрального комітету, Риков, б. голова ради народніх комісарів, в останньому часі комісар пошт, Преображенський. Сьмігла, організатор вбивства царської родини Белобородов та Раковський.

„РЕҐІОНАЛІЗМ" та наша байдужність.

Найважнішим ідеольогічно-політичним засновком виборчого компромісу та вслід за тим т. зв. нормалізації польсько-українських взаємин було признання польською стороною українського народу, як окремої національно-політичної особовости. Поруч з декляративною заявою про це тодішнього мін. вн. справ М. Косцялковського, здавалось, цю тезу підтверджували деякі факти. Вказувалось на те, що уряд. чинники не форсували при виборах москвофільських кандидатур. А ще більшим арґументом була українська кандидатура в окрузі Лісько, отже частинно на території лемків.

Зате застереження по українському боці викликувала виборча тактика супроти Волині та особливо Полісся і Холмщини. Наївні одиниці серед українців, що беззастережно та щиро повірили в декларацію польських чинників, зовсім зрештою льоґічно сподівались, що виборчий компроміс — хоч хай навіть неформально, то бодай фактично, — буде поширений на всі етнічно-українські території.

Інакше думала польська сторона. Вже підчас самих виборів трапився „[illegible]" у ліській окрузі — провал українського кандидата з відомих „незалежних" причин. Ще важніше, це зломання виборчого компромісу на Лемківщині не потягнуло за собою ніяких таких політичних наслідків, які булиб сатисфакцією для української громадянської опінії. Проектований, як рекомпенсата, ще один сенатський український мандат, дістав пан... Волошиновський, колишній українофіл, потім творець „угодовістичної кооперації" на Волині.

Виборчий „інцидент" у Ліську був доповнений цілим ходом та характером виборів у північно-західних українських округах. І лемківська і північно-західна виборча практика на північно-західних українських землях скріплювала та санкціонувала засаду т. зв. реґіональної політики супроти українців, дарма, що ця засада реґіоналізму була діяметрально суперечна з тезою про признання національно-політичної окремішности українського народу. Польська громадянська опінія не дивувалась цій розбіжності. Знали й українці закон з вересня 1922 р. про воєвідську автономію й український університет та мовний закон з 1924 р., який мав стати благодаттю для українського шкільництва. Але в нашому випадку українці мали слушну підставу сподіватися, що в добі „нормалізації", подібні „непорозуміння" не трапляться. На жаль, трапилось саме таке, що за останніх півтора року система реґіоналізму скріпилася на всіх фронтах.

У такій політичній ситуації тимбільшим обовязком для української сторони було всіми способами протидіяти цьому змішненню реґіоналізму. Помилково булоб при тому думати, що цей

обов'язок виключно мав впасти на Українську Парламентарну Репрезентацію. Ні, від нього не могло звільнитись і все українське громадянство. Однак українське громадянство виказало повну пасивність. Український громадянин-інтелігент начеб взагалі зрікся своєї власної думки та заняв становище „обсерватора", не бажаючи псувати роботи тим людцям, що рішились на нову нормалізаційну політику. Чим більше застережень мав хто супроти нової тактики, тим пильніше перестерігав „невтральности" — і то цілком свідомо, для того, щоб ніхто не міг невдачі нового політичного курсу звалити на українців та на якібудь дрібні обставини.

Зрештою, українське громадянство ніколи не виявляло активности у своєму відношенні до північно-західних земель, хочби такої, як польська суспільність.

Інші причини відвертали увагу УПР від північно-західних земель. Треба було перш за все закріпити саму нормалізаційну політику, треба було здобути щось поважніше хочби для одної Галичини. А це вимагало затрати багато часу та енергії, тим більше, що, згідно з авторитативними заявами, здобутки нової політики мали ступенуватись і вимагали постійної впертої боротьби за них. Одночасно для уґрунтування нової політики вважала УПР потрібним вести передусім масову вічеву акцію.

Це все треба мати на увазі, коли хто хотів би зясувати собі відношення теперішньої УПР до північно-західних українських земель. Не можна сказати, щоб п. посли не згадували у своїх промовах про Волинь чи Полісся, не вказували на недоцільність волинського експерименту та не відмічували окремих яскравих фактів з адміністраційної практики. Але про волинський експеримент говорилось у соймі та особливо в сенаті і з польської сторони, при чому найяскравіші слова впали з уст саме князя Радзівіла. Наші посли, на жаль, обмежились тільки до тих словесних згадок про Волинь. Не бачили ми теж ніяких спроб нав'язати якісь звязки з тими волинськими діячами, які були і є невдоволені з істнуючого тамошнього стану, опертого на „реґіональному" принципі. Розуміємо добре, що істнує багато перешкод для подібної акції, так само не забуваємо, що властиво ніяка галицька УП Репрезентація не здобулась на повну ширшу працю.

Проте факт лишиться фактом, а саме, що істнує пасивність української сторони супроти системи вести на ріжних кусніх української етнічної землі всюди іншу політику, вигриваючи одну територію проти другої.

Майбутній історик зазначить, що в часі нового політичного курсу Полісся проголошено тереном, на якому не може бути місця для ніякої українсько-національної праці. На Холмщині за рік нормалізації прийшла спроба спольонізувати вже навіть православне богослуження для тамошньої людности. А на Волині сперщу зявився новий молочарський закон, що — ніде правди діти — так само, як колись закон про кооперацію, розірвав звязок між галицькою та волинською молочарською організацією. У пресі можна було стрінути проби „позолочення" цієї пілюлі, але ці вияснення закону змінити не могли та цікаві вони хіба для характеристики ментальности та політичної тактики їх авторів. Пізніше преса принесла вістку про закриття останньої „Просвіти" у Горохові, що зрештою з огляду на долю „Просвіти" в інших повітових містах Волині не було ніякою несподіванкою. Зате вже справжньою сенсацією була заборона продажі галицьких календарів на 1937 рік на Волині і Поліссі. У парі з цим тепер появляються щораз частіше новинки, що тут і там забороняють передплату українських часописів та українських книжок.

Отже треба ствердити надзвичайну агресивність польської реґіональної політики в останнім часі. А шукаючи за причинами зросту цієї агресивности, так само треба зазначити, що одніею з тих причин була пасивність української сторони, українського громадянства й українських політичних провідних кол.

К. В.

ЧИ ГІТЛЕР ПОБАЧИТЬСЯ З БЛЮМОМ?

(Від власного кореспондента).

Париж, 3. II. 1937.

Промови диктаторів і демократів Америки й Европи не принесли багато нового. Всі ми почули вже мабуть сотий раз повторювані виклади про фашизм і демократію.

Майбутнє належить нам — говорили представники фашизму і націонал-соціялізму, а демократи пригадали диктаторам закон Тацита, що боги давали найвище пятьнацять років часу героям (диктатори завжди вважають себе героями і часом справедливо) для виконання великих діл, а опісля ті герої тратили свою міць і значіння.

Ми мали вже своїх диктаторів — читали ми знову у французькій пресі: „бонапартистична демократія (так звуть залюбки французи фашизм) завела вже нас під Ватерльо і Седан. Маємо вже цього досить. На вас черга, панове"! Ми не будемо переповідати тієї пресової балачки, бо вона вже всім відома. Всеж, у висліді тих дискусій велике міжнародне напруження перетворилося у наглядне відпруження і деяку облекшу атмосфери.

* * *

Розпічнемо від подій в Еспанії. Хтонебудь має ще терпеливість вичитувати комунікати обох воюючих сторін в Еспанії, той вже хіба зрозумів, що ті комунікати є писані на ц. к. австрійський вразок зі світової війни. Хто вже нині вірить тим звідомленням? Зате появився добрий жарт: історична Еспанія викидала арабів і жидів, а сучасна Еспнія прикликала їх знову до себе: ґен. Франко — арабів, а еспанські комуністи — жидів.

І кажуть теж, що за кулісами Анґлія приготовляє поволи новий еспанський уряд, очевидячки собі найвигідніший. Говорять теж, що знеохочені до еспанського фашизму Італія і Німеччина і розчарована до „людового еспанського фронту" Франція, сприяють цим анґлійським зусиллям.

* * *

Чи Гітлер зустрінеться з Блюмом? Ось таку сензаційну поголоску друкує нині „Ле Журналь", бо французькі бувші комбатанти домагаються такої зустрічі. Наводимо кілька рядків зі статті Моріса Ранду, члена комітету стовариншення Франція — Німеччина:

„Становище Франції і Німеччини знаємо вже не від нині. При кінці 1934 р. підчас авдієнції, в якій я брав участь разом з Анрі Пішо (президента конфедерації б. комбатантів), канцлер Гітлер заявив нам: „Як тільки буде поладнана справа Саршини, — ніяка причина війни не істнуватиме між Німеччиною і Францією. Я не жадаю від вашого краю ніякої території. Бо що за ціль вбивати що пятьдесять років міліони людей, щоб пересувати вперед чи назад граничні стовпи на яких кількадесять кільометрів?"

Що французький уряд намагається відпружити взаємини з Німеччиною, вказує найкраще промова Дельбоса, міністра закордонних справ Франції, а передовсім оця фраза „Ми маємо ту саму ціль, що і Німеччина, себто хочемо зберегти мир, але ми ріжнимося методами".

Чи ріжні методи будуть сильніші від спільної цілі?!

* * *

Дозволимо собі поширити вступну статтю „Діла" з дня 27. січня ц. р. п. н. „Обережно з закидами комунізму" на міжнародню політичну площину. Ніхто не заперечує, що большевицька закордонна політика намагається впливати на хід подій в світі. Це очевидне. Але не вільно нам попадати в другу крайність і бачити в усіх подіях „большевицьку руку". Таким робом ми непотрібно побільшуємо в нашій уяві большевицьку могутність, а це скорше чи пізніше може викликати в масах і духову депресію, як наслідок марева всемогучости і всеприсутньости московського наркоміндела.

На щастя большевики не такі всемогучі і з ними дають собі раду люди в світі, а большевицька рука нераз діставала, дістає і діставатиме ще добре по пальцях!

Вміти розріжнити большевицьку інтриґу у світовій політиці — річ необхідна, але бачити її всюди — спричинює протилежний наслідок від того, що його бажалося мати

Юрій Студинський.

Неправдиві інформації про церковні справи на Лемківщині.

ЧОМУ КАТОЛИЦЬКИЙ ЖУРНАЛ „ОРІЄНС" ПИШЕ ФАЛЬШИВО ПРО ТЕПЕРІШНІ ВІДНОСИНИ НА ЛЕМКІВЩИНІ?

В католицько-езуїтському „Орієнсі" (за листопад-грудень 1936.) у статті „Нови пастерж Лемковщизни" зреферовано, з нагоди обняття уряду апост. адміністрації о. д-ром Я. Медвецьким, оживлену діяльність і заслуги б. провізоричного управителя апост. адм., о. І. Полянського. Згадана діяльність та заслуги полягали, на думку якогось „латинника", м. ін. теж у тому, що урядовий орган апост. адм. „Вісти", що його підписував о. І. Полянський, поміщував „ширші елябората" і розвідки про святість і гідність священичого стану, про примат св. Петра і вірність Апостольській Столиці, про значіння прикметника „православний" в літурґії і т. д. Заходом о. Полянського — пише „латинник" дальше — появився солідно уложений перший шематизм Лемківщини і т. д."

Як відомо, „Орієнс" видають езуїти в першій мірі для поляків, щоб їх познайомити з релігійними справами Сходу. Тому то поляки, читаючи в „Орієнсі" про вище згадану діяльність і заслуги о. Полянського на релігійному полі, готові ще повірити, що згаданий „прелат" за час свого короткого, бо лиш піврічного урядування таки дійсно заслужився на релігійному полі Лемківщини бодай до тієї міри, що за його діяльність належиться йому якщо вже не медаля, то хоч похвала.

В дійсности „заслуга" о. Полянського на релігійному полі полягала в тому, що за ввесь час свого урядування він нищив і переслідував ріжними способами священиків-українців. В тому, що о. Полянський за час свого короткого урядування зумів навіть два рази, щоб тільки зовсім знищити, перенести деяких священиків-українців на ріжні місця і то перенести лише тому, що йому, себто о. Полянському, так подобалось, чи пак тому, що від нього домагались цього москвофільські політ. „махери", про що широко писала своєчасно наша преса. „Заслуги" о. Полянського полягають ще в тому, що священикам-українцям відбирав він деканальні уряди і призначував деканами самих москвофілів, до того зовсім невідповідних.

Хто хоч трохи обзнайомлений з діяльністю курії апост. адм., той добре знає, що ці довгі розвідки й елябората „про святість і гідність священичого стану" і „про примат св. Петра", за які то елябората „Орієнс" так дуже хвалить о. Полянського, не є праця і заслуга о. Полянського, але зовсім іншої особи. А трактат про слово „православний" у літурґії, поміщений в урядових „Вістях" апост. адм. і підписаний о. Полянським, є в деяких місцях нічим іншим, як огидним пашквілем та нікчемною клеветою, киненою на адресу наших галицьких владик. З дива не можу вийти, як міг католицький священик написати таку погань, а ще з більшого дива не можу вийти, як міг поважний католицький журнал, яким є „Орієнс", згадувати на своїх шпальтах про таку огиду та кормити нею душі своїх польських читачів, які не читали згаданого трактату і навіть не догадуються, що в ньому кат. священик (хвилево навіть якийсь ніби „ерарх") в дуже нікчемний спосіб напав на католицьких єпископів за їх літурґічні розпорядки та зміни,

Неправдиве теж запевнення „Орієнсу“, що „солідно уложений шематизм Лемківщини появився заходом о. Полянського“. Бо над зібранням матеріялу до цього шематизму і над його уложенням працював з доручення бл п. о. д-ра Масцюха більше ніж пів року совітник апост. адм. о. Степан Ядловський. Слід згадати тут ще й те, що шематизм Лемківщини, заки появився друком, був у рукописі о. Ядловського далеко основніше і солідніше опрацьований. Головно зовсім обєктивно і згідно з правдою представлено в рукописі цього шематизму історію схизми на Лемківщині. Але корректор рукопису (сам бл. п. о. д-р Масцюх), щоб догодити москвофілам та їх не дразнити, поскреслював там усе те, що вказувало на правдивих і дійсних винуватців схизми на Лемківщині, якими були москвофільські політичні макери. Той самий коректор змінив теж чисту українську літературну мову рукопису та загально вживаний тепер український правопис частинно на язичіє. І щойно так покалічений рукопис шематизму віддав бл. п. о. д-р Масцюх до друку. Отже лемківський шематизм не вийшов заходом о. Полянського — як цього дуже хотів би „Орієнс“, але заходом о. Ядловського як автора і бл. о. д-ра Масцюха як нефортунного коректора та видавця.

У згаданій вже статті висказує „Орієнс“ надію, що новий апост. адм. о. д-р Медвецький „буде на горячім лемківськім грунті тим чинником, що злагіднює суперечности і пристрасти, висуваючи на перший плян релігійні потреби лемків“. Подаю до відома шановного редактора „Орієнсу“, що ця його надія зовсім не здійснилась. Бо всі дотеперішні потягнення апост. адм. о. д-ра Медвецького за час 4-місячного його урядування не причиняється зовсім до втихомирення „пристрастей і суперечностей“.

Доказів на це дуже багато і їх загально знають ті всі, які хоч трохи цікавляться Лемківщиною. Вистане пригадати хоч би допис у „Ділі“ п. н. „Що о. д-р Медвецький відповів делегації селян?“, або справу з парохіяльним домом у Чорноріках. Усе те дуже добре знає „Орієнс“, але йому, що від якогось часу став нянькою апост. адм., про це все не „випадає“ чомусь-то писати.

При кінці пригадаю, що коли деякі православні священники звернули надіслане їм 1. ч. „Орієнсу“ з 1933. р., тоді редактор „Орієнсу“ взивав їх у 2. ч. журналу, щоб вони „Орієнсу“ не звертали, бо він буде для них джерелом „добрих інформацій про католицькі справи“. — Не перечу, що деякі інформації „Орієнсу“ про католицькі справи добрі і вірні. Але одночасно з притиском мушу зазначити, що інформації „Орієнсу“ про Лемківщину (головно в періоді урядування о. Полянського й апост. адм. о. д-ра Медвецького) є перекручені, односторонні і навіть — як вище доказано — просто неправдиві.

Лемко.

Митна унія між Югославією та Болгарією.

ПАРИЖ. 6. 2. ПАТ. „Ле Матен“ пише, що прем. Стоядінович повідомив турецького міністра закордонних справ Рушді Араса підчас його останньої візити в Білгороді **про переговори між Югославією та Болгарією у справі митної унії між обома державами. Переговори довели до позитивних вислідів і незабаром підпишуть договір.**

Новий британський амбасадор у Берліні.

ЛЬОНДОН, 6. 2. ПАТ. Король призначив дотеперішнього британського амбасадора в Аргентині і посла в Парагваю сер Невіля Гендерсона амбасадором у Берліні на місце сер Еріка Фіпса, що від 1. квітня переходить на становище амбасадора в Парижі. Новий амбасадор є одним з найздібніших англійських дипльоматів і підчас своєї дипльоматичної карієри був у Петербурзі, Токіо, Римі, Парижі, Константинополі, Каїрі і знову в Парижі. Від 1929. р. був послом у Білгороді, звідкіля по 5-ох роках перейшов до Аргентини. Тепер має 55 років.

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС „ДІЛА“ ч. 2.

М. ШЕЛЕСТ-ШУМЛЯНСЬКИЙ 2

Герой революції - Тарадайка.

Начальство нічого не сказало, а Терентій Трохимович внурився в папери і став ще пильніше писати далі. Дух його був цілком заколочений. Пригадав собі, що вже передтим чув десь, що панська земля повинна перейти до селян без викупу, але ніколи цій чутці не надавав поважного значіння і навіть здалека не звязував її з долею селянського банку. Аж тепер побачив що між цими справами є тісний і фатальний звязок.

Зустрівшись якось після цеї розмови зі своєю коханою, почав Терентій Трохимович скаржитися їй на все, що коїлося навкело, особливо на розгардіяш у банку. Мав певність, що почує від неї тепле слово співчуття й потіхи.

— Ваш банк треба негайно скасувати — сказала дівчина, не дослухавши навіть до кінця скарг Терентія.

Він відчув тривогу. На цей раз не так злякала його доля банку, як той тон, яким вимовила свій присуд дівчина. Терентій Трохимович побачив, що все надокола міняється і міняється зі скаженою швидкістю: люди, звички, думки, слова і все чисто. Той самий голос, що так ще недавно і так чудово виводив йому „Стоїть гора високая“ або „В чарах кохання моє дівування“, той самий голос якось нараз стратив усі свої оксамити, зробився різким, зухвалим і майже ворожим.

Терентій Трохимович не мав багатої фантазії. В невеличкому саду його мрій не росли буйні дерева. Його бажання були скромні, а заробіток дрібного урядовця не міг був його призвичаїти до якихось вибагливих утіх. І тому, коли він уперше зустрів був свою кохану, почувши з її уст „В чарах кохання моє дівування“ ще й побачив, як її тонко-прозорі пальчики торкаються ніжно шостиструнної гітари, — він сп'янів і закохався на смерть. З того часу його життя заповнило дві меті: служебна карієра й одружіння. Для досягнення першої мети віддавав усю снагу, для другої — чепурився, як міг, і кожну вільну від служби годину старався бути десь ближче своєї коханої. Багато заважала йому його сормливість і невміння гарно говорити. Але цю хибу надолужував іншим способом. Кожного разу, коли прощався зі своєю коханою, віддавав їй грубий пакет, де розкішним письмом і на найліпшому папері оспівував свої глибокі почуття до неї. А вернувшись до дому, перечитував на самоті залишену в себе копію і так продовжував собі солодкі хвилини розмови з коханою. Потім сідав складати новий лист, собі на полекшу, а милій на втіху.

Життєва фільософія Терентія Трохимовича була добре впорядкована. Все йому було ясне. Знав, чого хоче, знав, що має робити. А тут... скасувати банк! Карієра — коміть головою! А кохана наче радіє з того. Ані співчуття, ані бодай теплого слова. Він відчув, що її кохання перестало бути такою певною річчю, якою було досі... Тривога чорним крилом туги війнула на душу Терентія Трохимовича. І він почав думати, яким би способом довідатися, що з того кохання ще лишилося. Сказавши для обережности кілька обірваних речень, що докупи нічого не значили, він боязко натякнув, що думає дівчина про реченець одружіння... На це дістав відповідь що остаточно зробила з його душі безнадійну пустку.

— Не такі тепер часи, щоб дружитися!

А по хвилині додала:

— Буржуазні забобони!

Нового приготованого пакету Терентій Трохимович не відважився передати. Попрощавшись, пішов похнюплений додому.

Поземельний банк урядував далі. Минув місяць, другий, третій. Урядовці ходили на службу, щось ніби й писали, діставали щомісяця плату і помалу звикати до думки, що банк перетриває лихоліття. Та несподівано одного дня його нараз зліквідували. Правда не так з причин засадничих, як з випадкових.

Виконавчий комітет місцевої організації партії соціялістів революціонерів потрібував помешкання на свої бюра. Він звернувся з цим до міського комісаря. З огляду на те, що вага партій взагалі, а соціялістичних особливо щодня зростала, а крім того, сам комісар із кожним днем якось автоматично ставав щораз більше переконаним соціялістом, він наказав міліції негайно знайти потрібне есерам помешкання. Стали шукати, але не найшли нічого підходящого. Тоді комісар дав комісію, наказав оглянути державні установи, чи не знайдеться там чогось. Так набрила комісія на Селянський Банк. Тут вона з жахом довідалася, що ця установа перепродує селянам панську землю. Комісар, почувши, що в його місті працює така контрреволюційна організація, крикнув:

— Негайно зліквідувати злочинне гніздо, а всіх сяких-таких синів заарештувати! — гукнув до начальника міліції.

Міжнародні конґреси й імпрези в Німеччині.

Німеччина, як велика держава в центрі Европи, стає чимраз більше державою міжнародніх конгресів. В цьому році відбудеться в Німеччині, особливо в Берліні, ціла низка важних міжнародніх зїздів і нарад, на які хочемо звернути увагу нашого громадянства, бо в деяких із них бажана й можлива участь відповідних українських осіб та орґанізацій.

Як звичайно, найбільше конгресів припадає на літо, підчас ферій. Тоді відбудуться в Берліні такі конгреси: 1. Зїзд міжнародніх торговельних комор (28. 6. — 3. 7.); 2. Міжнародній конгрес лікарського дошколу (19.—20. 8.); 3. Світовий молочарський конгрес (22.—28. 8.); 4. 4-ий Міжнародній евґенічний конґрес (16.—18. 9.), і 5. Міжнародній ґінекольоґічний конґрес (у жовтні). Поза Берліном заповіджено вже такі міжнародні конґреси: 1. Конґрес Міжнародного Товариства Астрономів у Бресляві (початок липня), 2. Міжнародній конґрес расової гігієни у Франкфурті н. М. (18.—22. 3.), 3. Міжнародній зїзд дослідників крови в Мінстері у Вестфалії (9.—15. 5.), 4. Міжнар. конґрес товариств торговлі залізних виробів у Вісбадені (20.—26. 7.) і 5. Міжнародній конґрес туристичної федерації у Вісбадені (30. 7. — 16. 8.). Крім цього передбачена ще ціла низка наукових і фахових конґресів, яких речинець не встановлений.

Окремо треба згадати спортові імпрези міжнародного розміру, між іншим: Міжнародній перегоновий тиждень у Мінхені (24. 7. — 4. 8.), Міжнародні кінські турніри в Берліні (29. 1. — 7. 2.), Аахені 12.—8. 8.) і в Інстербурзі-Тракенах (4.—11. 7.). І цього року відбудуться міжнародні перегони в Гамбурзі (27. 6.) і в Баден-Бадені (22.—29. 8.). Автомобілеві перегони, що здобули собі вже від років міжнародне значіння, відбудуться цього року в Берліні (на Авусі, 30. 5.), в Аденаві (на т. зв. Нірнбурськім рінгу, 13. 6. і 25. 7.), та у Фрайбурзі в Бр. (1. 8.). Спортові присвячені також численні міжнародні змагання в Нірнберзі, Емсі (9.—15. 8.), Кілю (20.—26. 7.), Бібріху (3. 8.), Ульмі (10. 7.), Кельні (1—4. 4.) і т. д.

З великих культурних імпрез, на які споділований приїзд багатьох гостей із закордону, треба згадати: 1) отворення величавого „Дому німецького мистецтва" в Мінхені (у червні), 2. Хліборобську виставу в Мінхені (30. 5. — 6. 6.), 3. Рігенську виставу в Штральсунді (весна ц. р.), 4. Дісельдорфську виставу „Шаффендес Фольк" (8. 5. — 8. 10.), 5. Городові вистави в Дрездені (20. 4. — 1. 10) і Гамбурзі (травень—жовтень) і 6. Хемічну виставу у Франкфурті н. М. (2.—11. 7.).

Міжнародній характер мають також господарські ярмарки („меси") в Ляйпціґу (весняна меса 28. 2. — 8. 3., осіння 29. 8. — 2. 9.), Бресляві (5.—9. травня), Кельні (14.—21. 3. і 19.—21. 9.) і Кеніґсберґу (15.—18. 8.), куди дуже легко приїхати, бо заграничні учасники й гості мають усякі полекші та знижки. У цих виставах бажана теж участь наших економічних установ.

Вкінці звертаю окрему увагу на міжнародні лікарські курси, що відбудуться в Берліні заходом „Berliner Akademie für ärztliche Fortbildung" (Berlin NW 7, Robert Koch-Platz 7), бо згадана Академія дуже радо повиталаб у себе й українських лікарів. Курсів буде десять: 1) внутрішньої і клінічної медицини (22. 2. — 6. 3., оплата 75 марок), 2) хіруґічний (5.—10. 4., 70 мар.), 3) професійних хоріб (5.—10. 4., 50 мар.), 4) урольоґічний (12.—17. 4., 60 мар.), 5) дієтетичний (12.—17. 4., 50 мар.), 6. рентґенольоґічний (16.—23. 4., 60 мар.), 7) ортопедичний (19.—24. 4., 60 мар.), 8) туберкульозний (3.—8. 5., 50 мар.), 9) гомеопатичний (5.—30. 4., 25—75 мар.), 10) окремі курси (в часі цілого року).

Д-р Зенон Кузеля.

Таким способом Терентій Трохимович опинився разом із усіма урядовцями під арештом.

„Ось вона — революція!" думав Терентій Трохимович, підсумовуючи невеселі думки.

Після першого проголомшення почали арештовані обмірковувати ситуацію, чим цей арешт може скінчитися. Песимісти договорювались аж до можливости розстрілу. Але на щастя, зараз на другий день з наказу губерніяльного комісаря всіх арештованих випустили на волю.

Терентій Трохимович почув себе таким щасливим, що ось-ось зареготеться. З міліціонерами прощався, мов з рідними братами. Але-треба було думати про якийсь інший кусок хліба.

Шукаючи праці, звернувся то туди, то сюди. І тут відразу наткнувся на цілком нову для нього річ: майже всі знайомі поробилися партійними людьми і з якоюсь радістю, ба навіть із гордістю хвалилися перед ним, що належать до тої, чи тамтої партії, ще й дуже дивувалися, що він без партії. Вони весь час говорили про якісь важні справи на Терентія Трохимовича жадної уваги не звертаючи.

Терентій Трохимович добре памятав, що ще недавно належати до якоїсь партії було небезпечно; виплачувалася тільки приналежність до союзу істинно-русских, але пристойні люди здебільшого уникали такого товариства. А тепер світ перевернувся. Терентій Трохимович побачив, що відстав від людей, як відстає від буйного табуна лошаків голодна шкапина. Так він прийшов до переконання, що треба вписатися до партії, бо інше пропаде.

(Далі буде).

Орґанізаційна праця У. Н. Д. О.

В ГРУДНІ 1936. і В СІЧНІ 1937.

(Комунікат Головного Секретаріяту).

ПРАЦЯ В ЦЕНТРАЛІ

Хоча місяць грудень 1936. р. у першу чергу був присвячений інтенсивній праці в терені (вічева протикольонізаційна акція), всеж у централі УНДО відбулося кілька важних імпрез, які заслуговують на увагу.

6. XII. 1936. відбулося спільне **засідання членів Президії УНДО й У. П. Р.** в актуальних справах.

12. XII. відбулося **засідання Центрального Комітету УНДО,** на якому вислухано загальний політичний звіт голови партії пос. Василя Мудрого і розглянено деякі актуальні організаційні справи.

19. XII. і 24. XII. радила знов **Екзекутива УНДО** над біжучими справами.

16. січня 1937. відбулося засідання **Української Парляментарної Репрезентації.** Предметом нарад були: 1) справи біжучої парляментарної сесії, 2) обговорення дотеперішньої і намічення дальшої праці УПР в терені. Після основного обговорення ситуації і праць УПР на терені законодатних установ принято на засіданні низку важних постанов парляментарно-тактичного характеру.

ЗВЯЗКИ З УРЯДОМ

Ще слабше, як у листопаді 1936. р., проявлялися звязки між проводом УНДО та урядом. Крім низки актуальних інтервенцій по ріжних міністерствах та воєвідствах, здебільша у особистих справах ріжних посторонніх петентів, між проводом УНДО та урядом не було ніяких більших конференцій чи нарад засадничого характеру.

ВІЧЕВА АКЦІЯ.

Зате досить інтенсивно продовжувало УНДО в краю протикольонізаційну вічеву акцію. Особливо в грудні м. р. ця акція мала справді масовий характер. І так від 1. грудня 1936. по кінець січня 1937. відбулось у краю заходом УНДО **87 віч і нарад у земельних справах.** (Про всі ті віча й наради приносило „Діло" своєчасно звідомлення, тому пропускаємо надісланий нам у цьому звіті спис місцевостей і референтів. — Ред.).

Звіт з вічевої акції є — оскільки мова про січень 1937. р. — ще далеко неповний, бо Секретаріят досі не має з місць усіх реляцій. Проте слід ствердити, що в січні ц. р. вічева протикольонізаційна акція сильно ослабла. Склалися на це дві засадничі причини: в січні було на 31 днів 11 урочистих свят і неділь (Різдво, Йордан); крім того в січні почалися (від 10. І.) праці УПР на терені сойму й сенату, що відтягнуло послів і сенаторів від організаційної акції в терені. Врешті слід ствердити, що цю акцію переведено вже у багатьох місцевостях краю в жовтні й листопаді 1936. р. і вона з природи річи поволі починає вичерпуватися.

ПРАЦЯ У.П.Р. В СОЙМІ Й СЕНАТІ.

Парляментарна праця У.П.Р. почалася в біжучій сесії законодатних палат великою програмовою промовою голови УНДО **посла Василя Мудрого,** виголошеною на пленарному засіданні сойму 2. грудня 1936. Так само програмову промову виголосив з приводу отворення сесії сенату на сенатськім терені сен

Остап Лупький 14. грудня 1936. (Обидві промови були поміщені в „Ділі" цілістю. — Ред.).

Дня 15. XII. **пос. Дмитро Великанович** зголосив у соймі внесок У.П.Р. про зміну дотеперішнього мовного закону, який від 1924 р. обовязує в Галичині (т. зв. „лекс Грабскі") та скасування утраквізму в народніх школах на українських землях у Польщі.

Зараз на початку сесії сойму внесено від У.П.Р. до уряду дві інтерпеляції. Одну з них вніс до міністра внутр. справ пос. д-р Степан **Витвицький** в справі незаконної поведінки поліційних чинників на його вічу в Комарниках (Турчанщина) 22. 11. 1936. Засадничої ваги інтерпеляцію вніс до міністра внутр. справ пос. д-р Степан **Баран** 1. грудня 1936. дотично масової конфіскати низки українських календарів та інших галицьких легальних видань на терені Волині.

В перших тижнях сесії законодатних палат парляментарна праця зосередилася по ріжних комісіях, у першу чергу на буджетових комісіях сойму й сенату. Представниками У.П.Р. на буджетовій комісії сойму є посли **Володимир Целевич і Зиновій Пеленський**; в буджетовій комісії сенату — **сен. Володимир Децикевич.**

Посли В. Целевич і Зиновій Пеленський промовляли на зміну і займали становище на соймовій буджетовій комісії від У.П.Р.: 21. грудня 1936. при обговорюванні буджету Президії Ради Міністрів; 21. І. 1937 при буджеті Міністерства Справедливости; 13. І. при буджеті Мін-ства Внутр. Справ; 14. І. при буджеті Мін-ства Суспільної Опіки; 15. І. при буджеті Мін-ства Почт і Телеграфів; 20. І. при буджеті емеритур і заосмотрень; 21. І. при буджеті Мін-ства Комунікації; 22. І. при буджеті Мін-ства Освіти; 26. І. при буджеті Мін-ства Хліборобства; 28. І. при буджеті Мін-ства Торговлі і Промислу, і 29. І. при буджеті державних монополів. — Крім того в грудні і січні промовляв постійно при розгляді буджетів окремих міністерств сен. В. Децикевич на буджетовій комісії сенату.

25. січня 1937. радила вже також і комунікаційна комісія над новим законом про будову та удержання прилюдних доріг. Від У.П.Р. промовляв на цій комісії **пос. Гринь Тершаковець.**

Загальну увагу нашого політично заінтересованого громадянства звернула обставина, що в цілій дотеперішній сесії законодатних палат у пресових звітах з цього приводу появляються здебільша тільки імена послів Целевича і Пеленського, як референтів У.П.Р. на буджетовій соймовій комісії. Справа пояснюється теперішньою технікою соймових нарад, яку устійнив новий соймовий реґулямін. Промовляти можуть на поодиноких комісіях тільки члени дотичних комісій; інші посли можуть у найкращому випадку тільки прислухуватись. Таким чином обидва згадані наші посли заб-ивють по черзі становище до всіх окремих ресортових буджетів; на ділі, кожна із таких ресортових промов вимагає попередніх ширших студій на основі раніше фахово приготованих матеріялів. Щойно в лютім прийдуть після закінчення нарад буджетової комісії до слова також інші комісії законодатних палат.

ІНШІ ОРҐАНІЗАЦІЙНІ ІМПРЕЗИ.

Слід вкінці згадати ще такі імпрези: 6. 11. 1936. у **Старому Самборі** — нарада місцевого українського міщанства в справі заложення Народньої Орґанізації Українців м. Старого Самбора; 7. 11. у Старому Самборі окружна нарада мужів довіря УНДО та місцевого партійного активу; 10. 11. 1936. **в Жовкві** — нарада політичного активу і заснування тимчасового П.Н.К. У всіх цих випадках реферував на місцях делеґат Гол. Секретаріяту.

В недалекому часі УНДО розвине на терені цілого краю ширше закроєну акцію Повітових та Окружних Народніх Зіздів, як конечну підготову до переведення на весні ц. р. Краєвого Народнього Зізду.

Надмогильний памятник і літературна спадщина М. Грушевського.

Бл. п. Мих. Грушевський, як відомо, спочиває на Байковім кладовищі поблизу церковці. Під кінець 1936. р. станув на його могилі гарний ґранітний памятник. Проект до того памятника робив відомий наш мистець Василь Кричевський (батько). Памятник — простий, скромний і через те поважний. На його підставі вириті тільки слова „Михайло Грушевський", без ніяких інших додатків. Кожний повинен знати, хто був небіщик того прізвища.

На підставі памятника стоїть прямокутник, у низу якого є вирізьблена з граніту голова акад. Мих. Грушевського. Портрет з останніх років життя великого історика. З обличчя пробивається смуток, жура, задума. Голову різьбив наш молодий мистець-різьбар Ів. Макогін. Слід підкреслити, що голова вирізьблена на ґраніті, отже на матеріялі дуже трудному для різьблення. Звичайно різьби бувають з бронзи або з мармору. А всеж таки наш скульптор поборов усякі труднощі і дав річ незвичайно гарну, — вирізьбив голову дуже ніжно і вмів дати їй відповідний вираз. Портрет дуже подібний до акад. М. Грушевського.

Іван Макогін — це зовсім молодий мистець, але дуже талановитий і заповідається на першорядного різьбаря. Різьба голови М. С. Грушевського — це майже перша його більша робота, але вже звернула на нього загальну увагу. Перед ним стелиться шлях великого мистця-скульптора. Бажаємо нашому мистцеві, щоб наші надії сповнилися і щоб став він славою неабиякою.

В половині грудня 1936. р. під роком видання 1937. випустила Академія Наук УРСР десятий том, частину першу, Історії України-Руси Михайла Грушевського (роки 1657—1658) під редакцією доньки історика, Катерини Грушевської,

Д-Р КОСТЬ ЛЕВИЦЬКИЙ. 6

Українські політики

1907—1914. р. р.

Д-Р ЕВГЕН ОЛЕСНИЦЬКИЙ

у давньому соймі і новому парляменті.

Евген Олесницький покладав велику надію на те, що по першій сесії нового парляменту (загального голосування) послідовно збереться Галицький Сойм і прийме нову реформу соймового виборчого права. Але вже по перших днях народнього парляменту у Відні виявилося, що соймова виборча реформа не є така легка, бо польська шляхта хотіла якнайдовше вдержати своє панування в куріяльному Галицькому Соймі, а центральний австрійський уряд мав також свої застереження у цій справі.

Та ми не могли осісти на першій перемозі, що її ми здобули у виборах до Державної Ради у Відні, а мусіли старатися, щоб скріпити наше становище в Галицькому Соймі. Тому ми виєднали в центральному уряді у Відні, щоб розписано нові вибори до Галицького Сойму. Ми спирали наш політичний рахунок на тому, що вибори до старого Сойму в тодішніх відносинах відбудуться леґально і ми добудемо більшу кількість наших соймових послів під гаслом соймової виборчої реформи й у наслідку цього відтак зможемо також добути корисну виборчу реформу до Галицького Сойму.

Але наш політичний рахунок, як це нераз буває, цим разом завів з причини польсько-русофільської коаліції. Ми вибрали в бідою дванацять наших соймових послів і з цим леґіоном без союзників мали ми йти у затяжний бій за виборчу реформу до Галицького Сойму.

Отсе прикро вразило д-ра Евгена Олесницького, а ще більше по атентаті Січинського на намісника графа Андрія Потоцького, якого він сподівався приєднати для нас. Так у невідрадному стані зійшлось нас дванацятьох: д-р Евген Олесницький, д-р Кость Левицький, д-р Іван Макух, д-р Іван Куровець, Захар Скварко, Тимко Старух, Антін Старух, Іван Кивелюк, Михайло Сорона, Лазар Винничук, Павло Думка й Іван Сандуляк. Ми зібралися 6. березня 1908. р. у Львові й уконституувалися під проводом д-ра Евгена Олесницького, як **Українсько-Руський Соймовий Клюб.**

По феріях прийшов час на сесію **Галицького Сойму,** що збирався 15. вересня 1908. р. в тяжких обставинах: два наші національно ворожі соймові клюби, польсько-російський союз і траґічна смерть намісника...

Новий намісник **д-р Михайло Божинський** відкрив сесію і подав до відома, що цісар заіменував графа Станислава Баденього краєвим маршалом та митрополита А. Шептицького заступником краєвого маршала. Маршал граф Станислав Бадені згадав у привітній промові про страшний злочин, доконаний на особі графа Андрія Потоцького, і висловив глибокий жаль та обурення всієї суспільности з причини цього вчинку.

Посол д-р Евген Олесницький іменем Українсько-Руського Соймового Клюбу зложив заяву про становище наших послів у цьому соймі. Він сказав, що представники українського народу вступають у цей куріяльний сойм як у репрезентацію переходову, яка покликана тільки до того, щоб якнайскорше ухвалити соймову виборчу реформу, оперту на основах загального голосування, бо цей Сойм у своїм складі не спосібний ані заспокоїти конечні потреби нашого народу, ані полагодити міжнаціональні справи в краю. Тому всякою силою будемо змагати до переведення соймової виборчої реформи, щоби в новому соймі найшли відповідну і справедливу репрезентацію всі кляси населення й оба народи.

А намісник **д-р Бобжинський** проголосив відтак свою програму політичної адміністрації. Він сказав, що репресія вказана тільки в остаточній потребі, а до вдержання публичного спокою є інший, доцільніший спосіб: **добра і справедлива адміністрація,** що випереджує бажання населення та заспокоює його потреби і **гоїть рани.** Отсе його політика, що злагодила тогочасне напруження обох сторін.

По цьому пішла звичайна соймова робота: посол Олесницький ставив внески в справі соймової виборчої реформи; посол д-р Кость Левицький внески у справі викладової мови в середніх школах та в справі оснування українських ґімназій у Яворові і Рогатині; посол д-р Іван Куровець внески про поміч рільничому населенню у випасі й годівлі рогатої худоби та в справі заложення гірничої школи в Калуші і т. д.

Те все й інше перейшло в Соймі і щойно в днях 24. і 26. жовтня 1908. р. у буджетовій дебаті прийшли наші політичні промови. Ми пустили наперед бесідників з „Русского Клуба", щоб виговорились та щоб відтак на них ударити.

Книга видана у форматі великої вісімки й обіймає 393 сторінок. Зміст книги ось який: І. Вибори гетьмана і митрополита. Оформлення шведсько-українського союзу. II. Опозиція Січі і бунт Пушкаря, відновлення кримсько-українського союзу. III. Конфлікт з Москвою і гадяцька унія. Книга написана на основі свіжого матеріялу — основно, стисло, зясовує багато темних питань і сконструована таким робом, що кожний про дане питання сам може виробити собі власну думку.

Як зачуваємо, Михайло Грушевський залишив у рукописі кілька томів історії української літератури до 1848 р. та багато нарисів і більшу повість, якої центральною фігурою є Іван Котляревський. Як бачимо, великий історик не спочив у Москві і серед важких умовин працював пером, як ніхто в нас.

Київська Академія Наук має замір видати друком літературну спадщину Михайла Грушевського. Щоб це сталося тільки якнайскоріше!

М. М—ський.

Чи це полекша для торговлі?

Дивні розпорядки запанували тепер головно дотично привозу річей із закордону. Цікавий факт подаємо до загального відома та для Української Парляментарної Репрезентації.

Видавництво „Світ Дитини" має своє конто в Почтовій Касі Ощадности у Празі (ч. 79.475) вже від року 1920. Кожного року спроваджує воно потрібну кількість блянкетів (складанок) чекових, які долучує до посилки ґазетки для вигоди своїх передплатників у Чехословаччині. Досі не треба було на спровадження 2.000 блянкетів чекових ніякого дозволу ані уряду скарбового, ані торгового.

В цім році, коли видавництво дістало на днях 2.000 чекових блянкетів ваги 750 грамів — вартости 18 зол. (100 корон чеських) уряд мит на гол. почті у Львові зажадав до видачі посилки окремого свідоцтва з м-ства торговлі на дозвіл привозу „того товару", який видає Торговельно-Промислова Палата. Видавництво, щоб дістати посилку замовлених друків ваги 750 грамів, мусіло писати подання до м-ства торговлі, оплачуючи стемпель на 5.50 зол. і за 1 прилогу 50 сот.

Чи при такім способі полагоджування торговельних інтересів може бути мова про полекші для торговлі і промислу взагалі?

„Луги" мостиського повіту при праці.

В 1936 р. праця Лугової Організації на терені мостиського повіту скріпилась настільки, що побіч філії „Просвіти" мостиські „Луги" стали огнищами не тільки життя молоді, яка всеціло й без застережень обєднується під луговими прапорами, але й старшого громадянства, яке врешті наглядно переконалося, що масовою національно-творчою організацією українського юного громадянства є побіч Соколів тільки Лугове Товариство.

Хто бачив цьогорічне Листопадове Свято в Мостиськах, в якім на заклик Повітової Лугової Старшини та філії „Просвіти" взяли участь непроглядні маси молодшого і старшого громадянства з цілого повіту, той може дивитися спокійно в майбутнє українського народу, якого сини вже доходять до зрозуміння тої відвічної правди, що лиш через всенароднє обєднання та фізичний вишкіл привчених до послуху своєму проводові широких народніх мас можемо двигнутися з упадку.

Не можна поминути теж минулорічного повітового лугового здвигу в Мостиськах, до якого стянуло коло 400 умундурованих луговиків та луговичок та на який прибули були оба заступники голови Головної Старшини, п. Козланюк і м-р Федорчак.

З приводу 10-ліття смерти Головного Отамана Українських Військ Симона Петлюри відбулись по важніших мостиських лугових осередках під голим небом свята з пописами, в яких брали участь сусідні „Луги". Також крім повітового листопадового свята відбули деякі „Луги" окремі святочні академії для звеличення роковин Великого Чину.

Повітова Лугова Організація обєднувала з кінцем 1936 р. 20 „Лугів" і то майже по всіх рухливіших осередках повіту. До кращих належать „Луги" в Годинях, Підгаті, Ляшках Гостинецьких, Малнові, Боляновичах, Кальникові, Арламівській Волі і Буховичах.

Безперечно найкращим „Лугом" не тільки в повіті, але мабуть у цілому краю є „Луг" у Годинях, завдяки якому мостиська лугова повітова організація на краєвім луговім здвизі добуває вже двічі під ряд мандрівну срібну чашу.

„Луг" у Годинях обєднує не тільки молодь але також старших громадян. Щодо своєї внутрішньої дисципліни та впливу на всі товариства, що є в селі і навіть у повітовому місті, то „Луг" цей назвати б можна зразковим. Майже що місяця або й частіше відбуваються тут під кожним оглядом удалі святочні академії, ювилейні роковини і т. п. „Луг" у Годинях був одним з перших лугових товариств у краю, що величаво відсвяткував у місяці травні 900-ліття роковин з приводу обєднання всіх українських земель за Ярослава Мудрого. Було це імпозантне районове Лугове Свято, до якого стануло коло 300 умундурованих луговиків та луговичок з найближчої околиці. Також участь годинського „Лугу" в краєвому луговому здвизі гідна підчеркнення. Хоча Годині віддалені від Львова на 72 км., то коло 70 годинських луговиків та луговичок, послушні приказові своєї старшини явилось у Львові на здвизі.

„Луг" у Годинях, що його можна поставити усім організаціям молоді за приклад гідний наслідування, стоїть на такому високому рівні завдяки невтомній праці свого голови п. Федини Осипа і відтак п. Юлії Александрівної.

М. М.

Посол д-р **Михайло Король** вийшов насамперед та оправдував своє становище в „Русскім Клубі". Він заявив, що почуває себе „малорусом", значить: русином, а ніколи не був і не буде росіянином чи москалем, бо любить свою мову і нею дорожить та признає, що тільки матірньою мовою можна вчити й виховувати наш нарід. Далі сказав, що він бридиться такими людьми, які за російські рублі чи за пруські марки стоять на службі чужої держави. Вкінці заявив супроти поляків, що хочемо згоди, але як рівні з рівними..

По ньому говорив посол **д-р Володимир Дудикевич** і передовсім простував думку посла Короля, начеб був „язик малоруський", бо — казав він — „такого язика нема, не було і не буде, а є тільки один русский язик, созданий ґенієм всего русскаго народа". Далі Дудикевич сказав, що поляки резиґнують з Великопольщі, а шукають еквіваленту в Червоній Руси і тому не може бути згоди між нами, — але, мовляв, добрий ґеній славянства виведе нас на широкий „путь", щоб ми жили в згоді. Вкінці, приступаючи до краєвого буджету, згадав він про „краткосрочні займи" з пропінаційного фонду та про нові „іcточники" краєвих доходів і на цьому скінчив свою промову, що викликала комічне враження, як промова політичного кльовна, що своєї ролі не навчився. Навіть його протектор посол **Цеиський**, презес Ради Народової, ходив по соймовій салі з нотаткою в руці і зажурений розпитувався: Якою мовою говорить п. Дудикевич? Бо він його зовсім не розуміє... Тоді один з наших товаришів закпив собі з пана презеса і пояснив йому, що п. Дудикевич говорив такі неприличні речі, що він стидається їх повторити. (Далі буде.)

У ЦАРСТВІ СТАЛІНА.

ВІДПЕКУЮТЬСЯ ПРІЗВИЩА „ТРОЦЬКИЙ".

МОСКВА, ПАТ. Совітські громадяни з прізвищем „Троцький" звертаються до влади з проханням, щоб змінила їм прізвище. Мотивують цю зміну тим, що вважають це прізвище образливим.

СКОНФІСКУВАЛИ МАЙНО РАДЕКА.

МОСКВА, ПАТ. Віллю, в якій мешкав Радек, перемінили на відпочинковий дім для членів редакції „Ізвестій". Ввесь особистий маєток Радека, між іншим самохід, сконфіскував після присуду державний скарб.

БОЛЬШЕВИЦЬКА „ХРОНІКА" ПРО ВИКОНАННЯ СМЕРТНОГО ПРИСУДУ.

Всі московські часописи з 2. лютого помістили на мало замітному місці згадку п. н. „Хроніка", в якій повідомляють, що 1. лютого виконано смертний присуд виданий на Пятакова, Серебрякова, Мурлова, Дробніса, Лівшица й 8 інших підсудних. (РО).

Анкета одного скептика.

Вже небаром розпічнеться тягнення І-шої кляси 38. клясової льотерії. В колектурах купують усі скоро льоси, завязують спілки для спільного закупна льосів, словом — льотерійна горячка вповні.

Один скептик, настроєний до всього критично, поставив кільком особам питання, чому вони грають на льотерії. Оце почув він такі відповіди:

Відомий музик відповів:

— Я граю лише на клярнеті та на льотерії і, як цілком добре своїм клярнетом виграваю я зовсім не кепські заробітки, так на льотерії вигравав я кілька разів поважні — як для мене — суми. Якщо зірвав би я з одною з цих двох гор — то рішуче не з грою на льотерії.

Популярний адвокат:

— Граю на льотерії, бо це одинока гра, щодо якої я певний, що вона не зведе мене на манівці... Виграв я вже у своїй практиці стільки безвиглядних справ, чому не мав би я виграти тоді, коли бувають першорядні вигляди на це?

Один знаменитий грач у бріджа:

— Граю на льотерії, бо це одина гра, що при ній нема „вабіців"... А що при цьому можна виграти поважну суму, тому — дуже радо.

Експедієнтка з відомого магазину:

— Граю на льотерії, бо моя крівнячка з нареченим виграла кілька тисяч і могли відразу побратись. А мені й мому хлопчикові — так спішиться.

Пан Антін з Підзамча:

— Дійсно знають люди, що я граю, бо кожна людина з вищою освітою розуміє, що льотерія — це одинока гра, де нема ні шміру ні клею. Якщо я не грав би — так тоді влізе якийсь зволоть і забере гроші, а мене лишать дурачком, поміються з мене і ще наречені дадуть ногам знати...

Один пан з товариства:

— Граю на льотерії, бо це одинока гра, при якій пані не оповідають про свої приятельки, служниці та про нові суконки. Забув я згадати, що раз виграв я грубшу квоту...

Молода й гарна авторка:

— Пристану до товаришок, що в трійку купили на спілку льос. Адже я цього не пережилаб, якщо вони без мене виграли б.

Наш скептик — пішов нишком по льос до першої кляси тридцять восьмої державної льотерії.

ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА

Пробуймо виплекати книголюбів.

Появився в нас бібліофільський журнал. Витаємо його так, як витали ми підчас революції тістечка, коли не можна було дістати хліба. Ні маємо звичайних книжок, необхідних для щоденної лектури, а коли дві-три появляться, нема кому їх купувати. А проте є люди, що можуть дозволити собі на тістечка, і то не тільки в неділю, а щодня перед обідом у цукорні.

Журнал, який звертається до бібліофілів, обраховує на невеличку громаду. Це не може бути зараз „громадянство", „загал", а нечисленні люди, залюблені у книжках. Ось гляньте довкола: як багато за останні роки намножилось філятелістів! Нема дня, щоб до нашої редакції не зайшло двох-трьох, розпитуючи за марками. Вони тягнуть із стола кожний лист, — старий чи ще свіжий, нерозпечатаний. Вони скромні — збирають оті звичайні почтові марки, які наклеюємо щодня на свої листи, і в своїй праці вони невтомні та ненаситні. Дехто каже, що це йде на викуп муринів — давня ціль, а загріває людей. Якби таксамо люди збирали в нас сотики, то викуповалиб легко чужі доми.

Чомуж не маємо теж мати збирачів книжок? Десь на широкому світі ведуть торговлю й виміну рідких друкованих творів не менше живо, як марками. Не знаємо ще точно дійсної мети нового журналу „Українська Книга": чи він має розбуджувати любов до вибагливих, гарно виданих книжок між тими людьми, які досі не звертали уваги на їх бібліофільські прикмети, чи він поставить собі якесь ширше завдання. Пропаганда книжки взагалі: звички купувати книжки, заохотити, щоб читати їх і щоб заводити по інтелігентних домах бібліотеки — зовсім нереальна при помочі органу, який доходить до невеличкого числа читачів, і то вже здебільша переконаних книголюбів. Зате навіть люди далекі від бібліофільства моглиб нераз покористуватись журналом, де можнаб найти звістку, що хтось хоче продати рідку вичерпану книжку, за якою інші шукають, або що редакція журналу посередничить при виміні таких-то творів на інші, допомагає авторам видати книжку вибагливо, без помилок тощо.

За останні роки зросло у нас значно зрозуміння для гарного зверхнього вигляду книжки. В цьому чимала заслуга наших мистців, які заважили своїм особистим смаком через особисті звязки з авторами та видавцями. На жаль, нема в нас іще змоги видавати водночас книжки гарно і дешево. Добрий папір, гарний друк мистецька обгортка потягають за собою кошти, які не виплачуються при наших невисоких накладах. Та хто зна, чи не можнаб уже зробити спроби і друкувати з кожної книжки 100 або 200 примірників на кращому папері, для читачів заможних і книголюбів? Таких 100 нумерованих примірників можнаб продавати за подвійну ціну тільки заздалегідь зголошеним передплатникам, залишаючи мінімальну кількість з них для великих бібліотек. Дешевий папір не витримує зубів часу і хутко розсипається в порох так, що не маючи наших міцніших книжок на тривкому папері, не залишимо дальшим поколінням навіть сліду, про що ми писали і що читали.

Німецькі письменники без Нобеля.

Гітлер видав розпорядок, яким забороняє на майбутнє німцям приймати нагороду Нобеля. Цей наказ є наслідком цьогорічного рішення скандинавського жюрі, яке признало за минулий рік мирову нагороду німецькому публіцистові Осітському, засудженому у Німеччині на вязницю за боротьбу проти нового режіму. Щоб надолужити німцям утрату Нобелевих нагород, (з яких вони досі користали дуже часто, головно за наукові праці), німецький уряд установляє власну річну нагороду 100.000 марок. Коли йде про матеріяльні користи, то нема сумніву, що вони можуть бути більші для німецьких письменників, бо від тепер щороку може один дістати таку нагороду. На нагороду Нобеля мусіли вони чекати роками. А проте і найбільша національна нагорода не заступає нагороди міжнародньої, до якої стають кандидати всіх народів. Тут не інакше, як у спорті: мистець одного краю, одного народу та одної держави не рівний тому, що здобуває нагороду у суперництві міжнародньому. Незалежно від усіх своїх недостач і сторонніх, часто державних і політичних впливів, нагороди Нобеля є досі відзначенням за цілість літературної праці письменника багато вищим, як поодинокі національні та державні нагороди.

Є теж підстава лякатись, що німецький уряд установлюючи свою велику нагороду схоче мати на неї вплив. Політичні мотиви при оцінці літературних творів не вийшли ніколи на здоровля ні літературі ні політиці. Як тільки такі мотиви починають грати ролю, наверх починають випливати зовсім пересічні таланти або таки звичайні писаки, що вміють підлабузнюватись людям при владі, писати панегірики, і до голосу починає доходити макулятура, що заступає місце літератури. Як виглядає така творчість знаємо найкраще із прикладів у Совітах.

Новелі з нашої революції.

Юрій Липа: „НОТАТНИК", новелі. 2 томи. В-во „Народній Стяг", 1936, ст. 144 і 126. Обгортка П. Холодного (сина).

Память про бурхливі дні нашої революції ще ще не затерлась у наших письменників. Усе ще згадуємо несподівані типи, що наче зпід землі за одну ніч виросли, різкі контрасти трагедій і радощів, барвисті картини, що розширювали груди і заморожували кров.

Ю. Липа шукаючи за цікавими сюжетами та цікавими людьми, найшов їх іще тепер у цьому величезному архіві прегарних, часто і безглуздих поривів. Уже від першої новелі про Рубана чуєте подув чогось дужого, стихійного. Не розбираєте читаючи, чи вчинки тут повязані та доцільні, чи люди чесні або злиденні, а попросту відчуваєте, що в такій атмосфері такі люди та такі вчинки могли або й мусіли появлятись.

Про революційні події оповідає Ю. Липа нервово, живо переходячи з одної картини на другу, немовби списував їх як очевидець. З цього погляду можна пояснити собі трохи шабльоновий заголовок обох збірок „Нотатник" (до речі не дуже в дусі нашої мови: чому не „Записник"?), нічим не характеристичний для зібраного там матеріялу, ні для форми оповідання.

Приємно вражають нас у цих новелях дві прикмети, досить рідкі в наших сучасних авторів: є тут людські типи, живі, добре зарисовані так, що можна їх бачити, — є й оповідна нитка, що намотується на клубок сюжету. Всі ліричні нотки, якими розпоряджає автор, вжиті тут не на те (як це так часто буває в цього роду наших новелях), щоб ними заступити „історію", а це тільки акомпаніямент до історії, що говорить сама за себе — сама зворушує.

Більшість із героїв цих оповідань — сірі громадяни, випадкові, невідомі люди, та саме цим вони характеристичні для революції, в якій найбільше індивідуальне обличчя проявляла маса. Постать Петька Клина — одеського злодія, хоч зовсім не наша, кидає на наше велике міжнародне місто — так мало наше! — тінь, що розяснює нам неодин інший момент нашої революції, коли „низи промовляли". „Коваль Супрун" виростає з цих низів і зливається з ними, наче символ неопанованої, незглибної народньої стихії. Така історія як „Бляшанки" — чудовий зразок нашої партизантської боротьби, повної очайдушних поризів і саможертв, серед якої якісь там дрібниці, гі такі важні у всякій війні „імпондерабілія" перемінювались у лиховісні „імпедімента". Навіть Махно, про якого нелегко можна таке слово сказати, щоб не скривити чистоти наших революційних поривів, виведений так, що бачимо тільки його тінь, не саму людину, про яку кожний може власну думку думати.

Тут і там ясна думка новель непереєскравлена, недоведена до тої межі, де пахне повчальним тоном, — дискретно стримана, як і слід у такому жанрі.

Нариси гуцулика.

Василь Ткачук: „ЗОЛОТІ ДЗВІНКИ", нариси. Львів, 1936. Накладом автора, ст. 78. Обгортка С. Гординського.

Є це друга збірочка молодого автора, що дебютував недавно такими самими нарисами п. з. „Сині чічки". В. Ткачук — дитина села, з наболілим серцем, чутлива на всякі скреготи, вражлива на звуки та барви. У такій, ще майже дитячій, душі переважає лірізм — всякі нескоординовані акорди спочутливости для своїх найближчих, що виросли на тій самій землі, з тим самим тавром нужди. Ткачук дає нам мініятюрні образки з гуцульського села. Деякі з них — тільки акорд, натяк на якусь трагедію чи радість, що їх сам він іще не вміє собі зясувати. Перед очима читача наче мигають усякі цятки: часто нелегко побачити поза них дієві особи.

Ткачук перениззує оповідання поетичними вставками, часто ці вставки важніші для нього за само оповідання, якого й нема. Згадуєте нераз Стефаника: там узяли когось до війська, там голодна мати вмирає, там хтось хоче сусідові підпалити хату — мало між цими нарисами нових конфліктів, нових трагедій, наче б наше село зовсім не змінилось. Бачимо, що автор має поетичний хист, має память на гарні народні слова та звороти, але якби сам серед того всього блукав навмання: тут зірве цвітку, там листочок, — раз глипне на зорі — зідхне то понурить голову. Зачинивши збірочку, важко схопити в уяві поодинокі постаті, скласти із усіх настроїв якесь одне враження. Все це наче надії молодечого віку — симпатичні, але занадто незясовані, щоб можна щонебудь з них ворожити.

м. р.

НІМЕЦЬКА КРИТИКА ПРО „ДВА З ОДНОГО" МАСЮТИНА.

Повість „Два з одного" В. Масютина, що вийшла в нашому видавництві, появилась уже раніше, перекладена з рукопису, у відомому німецькому видавництві „Drei Masken-Verlag" у Мінхені, п. з. „Der Doppelmensch".

Ось кілька голосів із німецької критики.

„Нае Фрае Прессе":

„Читач відчуває як щось зовсім самозрозуміле, що такий досвідчений автор, як Масютин, не пропускає нагоди, щоб не використати всі трагічні та комічні можливості, що так і лежать у самій темі про „подвійну людину" і вичерпує основно свій сюжет. Іншими словами можемо сказати, що в особі Масютина пізнаємо не тільки автора прецікавої та мудрої книжки („eines spannenden und klugen Buches"), але й письменника, що вміє неабияк впливати на нас своїми думками та технічною зрілістю".

„Фоссіше Цайтунг":

„Великий хист Масютина проявляється у послідовно переведеній характеристиці дієвих осіб та психольогічній аналізі..."

„Берлінер Тагеблят":

„Незвичайна ідея використана тут часто з подиву гідним мистецтвом."

„Ця книжка збільшує фантастичний роман починаючи від книжок Синдбада, де досі маємо таких його представників як Бальзак, Стівенсон, По, Моріс Ренар, Фарер, Жак та інші..."

Як довідуємось із німецьких проспектів, перше видання цієї книжки в 6.000 примірників розійшлось дуже хутко, дарма, що прізвище автора для німецького читача було зовсім нове.

„Драй Маскен-Ферляг" уже самою своєю фірмою заступає подекуди оцінку твору: кожний рукопис, який дістається там до друку, переходить крізь руки досвідчених знавців літератури.

Листування Редакції.

„Шатость малороссійская". Мусимо змінити заголовок, бо в нас його мало хто зрозуміє. Шкода, що забагато міркувань, а замало дій.

„Цісарське право". Написане добре і живо, але тема дуже часто в нас використовувана. Нагадує більше агітаційну статтю, як оповідання, що повинно мати інші прикмети. Не знаємо, чи помістимо, бо може бути сконфісковане.

„Квітослава". Постараємось використати, але треба добре виправити. Тема зовсім добра, тільки до неї дочеплені всякі рефлексії, що псують провідну думку. Коли будемо друкувати, тоді повідомимо, щоб порозумітись.

СТОРІНКА БЕЗ ПОЛІТИКИ.

ЧОРНА ДЕРЖАВА.

ЛІБЕРІЯ — НАЙДИВНІШИЙ КРАЙ У СВІТІ.

Ліберія — сьогодні одинока держава, яку замешкують мурини і кермують нею мурини, яка ще бодай про людське око задержала свою незалежність від великих европейських держав.

До західної частини африканського суходолу приплили в 1816 р. звільнені чорні невільники із Північної Америки. Шість літ пізніше заснували вони перше муринське місто, якому дали вони багатонадійне імя „Місто волі“ Ліберія. Та місто не приносило завжди чести свому імени. Були часи, що президент продавав своїх підданих, як звичайних невільників, президент цієї держави, яка запевнювала всім поневоленим і погнобленим волю!

Праліс за воротами міста.

Столицею Ліберії є місто Монровія. Є там пристань, бари з добрими орхестрами, гарні ресторани, величаві авта, одним словом усе, як у великому місті. Але у віддалі шістьох годин їзди автом починається непрохідимий праліс, так само дикий і густий, як праліс при джерелах Нілю або в Конго. Ці дикі околиці замешкують муринські племена, які ще не бачили ніколи білого. У Монровії є радіостція і біржа з модерними бюровими будинками. Але у віддалі, приблизно такій як Львів-Станиславів, живуть дикуни, які вірять в духів пустині і моляться до хлібних дерев, що на них малпи свої герці виправляють. Ліберія — це край великих контрастів. А що межі обох світів задержалися і досі, це заслуга справді муринських умовин, бо Ліберія не має, ні залізниць, ні телефонів, ні телеграфу. У Монровії можна кожночасно порозумітися підводним каблем із Ню-Йорком і дістати або передавати біржеві інформації, можна наповітряною лінією переїхати з Монровії до Капштаду, можна мати бездротне получення з усіма централями світу, так що нпр. Монровія може за якої пів години мати всі подробиці зі засідання Ліґи Націй у Женеві, але коли якийсь мешканець диких околиць хоче мати біржеві інформації, мусить їхати автом до столиці. Але більшість мешканців Ліберії, які не мають свого авта, тільки соломяні капелюхи і перепаску на бедрах, живуть і вмирають щасливо, не знаючи, що таке цивілізація.

Музикальний президент.

Біла палата президента Монровії могла б бути прикрасою навіть найбагатшої дільниці якогонебудь міста. У вітальних салях президента сходиться кожного четверга вечором ціла монровійська сметанка: 10 чорних сенаторів, які кермують Монровією, 22 виборних відпоручників, чорний президент біржі, білий організатор кавчукової спілки, молода жінка командента армії і всі інші, яких до цієї сметанки зачислюють. Ці сходини відбуваються тому, що кожного четверга президент приймає своїх гостей на т. зв. „музичнім чаю“. Музика є релігією чорної голови чорної републики Ліберії. Найбільше любить він Шуберта і Бетовена, але є теж добрим знавцем Брамса і кожного четверга сам грає на чельо. Музичні вечорі стоять на справді високому рівні і в Европі стають вони чимраз більшою рідкістю. Музичні замилування президента перенеслися також на населення. Найкращою трупою цієї оригінальної держави є капеля прибічної ґвардії, яка грає справді дуже добре і здобула собі навіть деякі европейські відзначення нпр. у Льондоні. В кожнім разі ця військова музика для европейця доволі дивна, бо підчас своїх походів грає найчастіше на бажання президента, якийнебудь твір Бетовена.

З Монровії ведуть шляхи на північ у стрефу пралісів. Є там кільканацятьох американських місіонарів і на краю лісів збірниці кавчуку під управою білих, але в самому пралісі не стануло ще ні разу нога білого. Всього чотирьох очайдухів намагалось перейти ці дикі гущі й пустарі; один із них пропав без ніякого сліду. Вузькі стежки вміють тільки туземці відшукати. Сміль- чакові протиставиться праліс усіма своїми силами: почавши від звисаючих скрізь густих як сітка і сильних як мотуззя ліян, аж до малих шпильочок, що колять до крови і інших страхіть пралісу. Ці шпильочки, які причіпаються до листя дерев, спадають на проходячих людей, або звірят і глибоко вбиваються в шкіру. Крім цього є ще майже незамітний галапас який може бути смертельний коли його мухи з лісовим пилом перенесуть на людину. Найтяжчою є боротьба з „кровопийцями“. Вони самі прогризаються чи пак просякають крізь чоботи і шкіряні штани так, що вже по короткім ході крізь праліс можна скидати чоботи і викидати повні жмені тих звірятток із чобіт.

Страх перед цивілізацією.

Всежтаки до муринів, мешканців диких околиць цікаві продістались. Мешканці цих диких околиць живуть у малих сільцях, управляють свій риж і оливні пальми і є незвичайно горді на свою первісність. Хто не бачив на очі тієї гордости, ніколи в неї не повірить і вважатиме її тільки вигадкою. Треба бачити тих муринів, які їдять полеві миші, здохлі риби, пільні коники, слимаки, корінці та інші ласощі, як вони на кожного дивляться згори, хто прийшов з „великого світу“ в Монровії, які вони заздрісні за те, що їх культура їх ще не торкнулась. Тому теж боронились вони руками й ногами перед школами для дітей, що їх хотіли заложити білі місіонарі. Ліберійці держаться уперто своїх виховних метод. По шістьох роках віддають хлопців і дівчат на виховання в пущу, далеко від села. Там пробувають діти у диких просторах довгі роки, далеко від родичів, які теж ніколи їх не відвідують. Хлопці вчаться полювати і ловити рибу, крім того зазнайомлюються вони з хліборобством і деякими найконечнішими звичаєвими і державними законами. Дівчата мусять навчитись варити, шити і прати. Одного дня вертаються діти знову у село; хлопці прегарно витатовані на честь бога пущі.

Тільки в одному напрямі всі мурини піддались впливам цивілізаці: люблять надуже гроші! Вони закопують свої монети, які тільки захоплять у доливці в хаті, так що в Ліберії панує постійна недостача дзвінкої готівки. Англійська влада мусіла у сусідній Сієра Леоне ввести безвартісну обігову монету.

Головачі у фраках і опасках.

Представниками цивілізиції у пралісах є начальники племен та сіл. Мають вони звичайно, доволі велике майно і переважно по два авта і є притім панами гаремів із найменшою скількістю 150 жінок. Ці жінки найчастіше не оглядають навіть лиця свого „пана і мужа“ і є просто звичайними невільницями і дешевою робучою силою на полях свого пана. Таке діється в Ліберії, яка на своїм прапорі має гасла смертельного бою з невільництвом. У Монровії можна бачити тих „кациків“ по всіх вулицях і кутах. Вони носять високий, твердий, чорний капелюх (цилиндер), чорний фрак, або смокінґ але замісць штанів... вузьку опаску і часами черевики на босих ногах. Гордо сидять вони у своїх нових автах, а коли якийсь аґент хоче якомусь такому муринському головачеві продати старомодний віз, то він відвертається із глузливою усмішкою. Бо хоч він молиться тільки до духа пущі, знає „по чому локоть“, знає всі проспекти, орієнтується в цінах, одним словом є добрим „ґешефтярем“.

Бо мабуть мало хто знає, що учителем Ліберії є Америка. Америка має у своїх руках біржу і всі концесії кавчуку. Ґуму до своїх авт спроваджує вона з ліберійських пралісів і зате вдержує цілу ту муринську оперетку „незалежну“ державу разом з радієвою станицею, автострадами і парляментом. Навіть урядова мова Ліберії — це англійсько-американська мішанина.

Ліберія — це копальня золота.. для Америки. Ліберія це держава муринів, яким вільно вбиратись у циліндри, фраки і молитись до свого духа пущі. Правдивий дивогляд XX. ст.

СПІРИТИСТИЧНА СМЕРТЬ.

Нюйорський лікар д-р Маркус описав в нюйорських „Анналах“ під наголовком „Найстрашніша у світі історія“ справді жахливу й неімовірну подію, покликуючись при тому на пятьох свідків та подаючи їх імена й адреси. Цю історію передрукувало кілька французьких газет з іронічними примітками. Одначе американський журнал підчеркує, що „наукова репутація д-ра Маркуса є найкращою запорукою його правдомовности“.

У п. Ф. молодої, гарної і багатої жінки зібралось кількох приятелів і знайомих. Спершу грали всі в бріджа, а потім розмова перекинулась на спіритизм, окультизм, ясновидючість та інші несамовиті теми.

Пані дому посміхалась із тих розмов та заявила, що не вірить в ніякі таємні сили і позагробове життя. Всежтаки щоб забити чимнебудь час, уладила спіритистичний сеанс.

Спершу все відбувалось так, як звичайно. Хтось когось штовхав ногою, стіл дрожав, одні вірили, що відповіди ясні і розумні, інші жартували й помагали „духові“.

Вкінці п-і Ф. сказала:

— Давайте, зробимо одну спробу.. Якщо те все не обман а правда, хай мене повідомлять з того світа, коли я умру. Духу скажи мені, коли я вмру? За пятнацять літ? За тиждень? Негайно?

Почувся легкий тріскіт і знову настала тишина. Гостям надоїло ждати. Один із них устав. Ланцюг розірвався. Пані дому повалилась важко до долу. Всі метнулись до неї та вона була вже мертва. Лікар ствердив що „серце перестало раптом працювати з невідомих причин“, хоч покійна ніколи не хорувала на серце. Цю подію ріжно собі пояснювали: містики містично, скептики скептично, але правдивої причини ніхто не міг вияснити.

ЗЛОЧИНЦІ З КАЇНОВИМ ПЯТНОМ.

Важко жити нині злочинцям на світі, бо поліційні кола ріжних европейських держав видумують найріжнородніші способи, щоб приловлені злочинці не могли втекти з вязниці. Цікавий спосіб пятнування злочинців завела поліційна і судова влада Ляпасасу в Тексасі. Всім арештованим, яких засуджено на більше, як 2 тижні вязниці смарують носи спеціяльним блискучим препаратом, так, що навіть якби вязень втік, всюди пізнають його по блискучім носі. Після закінчення кари відповідними хемічними засобами змиває поліційна прислуга цю блискучу масть. Не знати чи цей новий спосіб буде довго успішний? Мабуть так довго, аж злочинці самі вивідають тайну змивання цього препарату.

—o—

ПОДРУЖЖЯ ПАНІ СІМПСОН І КН. ВІНДСОРУ ВІДБУДЕТЬСЯ У КВІТНІ.

Льондонські часописи повідомляють, що князь Едвард Віндсор повінчається з панею Сімпсон при кінці квітня. Вінчання, яке буде дуже скромне, відбудеться у Відні або на замку Енцесфельд. П-і Сімпсон приїде туди 24 квітня. Молода пара візьме цивільний шлюб. Невідомо ще, чи хтонебудь із рідні князя Віндсору буде на шлюбі, хоч Едвард Віндсор запросив на цей шлюб своїх братів князя Кенту і князя Ґльочестеру. Сестра кн. Мері виїхала з Льондону до Енцесфельд у відвідини до брата.

—o—

Веселе.

КУХОВАРСЬКЕ МИСТЕЦТВО.

— Це, знаєш, зовсім нова лякоминка, що я її тобі вчора зварила.

— Я так і знав

— Так?

— Так бо я мав учора зовсім нові болі шлунка.

Успіх національних військ під Малягою.

СЕВІЛЛЯ, 6. 2. ПАТ. Ген. Кеїпо де Лляно заявив у радіо, що **національні війська вирушили з Альчана, Антекера, Ронда і Марбелля у напрямі Маляги. Національні війська посуваються поволи наперед з причини сильної стріляНини.**

Червоні вели дрібні операції, головно на північ від Гренади, без ніяких успіхів. На фронті Кордови національні війська відбили наступ на відтинку Льонера Пріехо.

ЧЕРВОНІ ЗАЛИШИЛИ БАГАТО ВБИТИХ І ВЕЛИКИЙ ВОЄННИЙ МАТЕРІЯЛ.

САЛЯМАНКА, 6. 2. ПАТ. Головна кватира національних військ повідомляє, що **національні війська під Малягою посунулися 12 км. наперед.**

Комунікат червоних повідомляє, що під Марбелля йдуть завзяті бої, що урядові війська володіють над дорогами до Есгепона та Охон і що спинили наступ національних військ.

БОМБАРДУВАННЯ ВІД МОРЯ.

АЛЬМЕРІЯ, 6. 2. ПАТ. Авас повідомляє, що в пятницю коло год. 9-ої кружляк національних військ **„Альміранте Сервера" бомбардував дорогу між Малягою й Альмерією.** Червоні літаки скинули на кружляк багато бомб. Бій тревав 1¹/₂ год.

ОДІННЯ І ЛІКИ.

ЛІСБОНА, 6. 2. ПАТ. В пятницю вирушило до Севіллі 62 вантажні самоходи з одінням, ліками, харчами і тютюном.

ГОЛОД У МАДРИДІ.

МАДРИД, ПАТ. Лише комітет оборони Мадриду зможе купувати харчі для Мадриду і буде приділювати кооперативам та купцям, що продаватимуть своїм членам. Усі зловживання каратимуть дуже гостро.

СВАРКА МІЖ ЧЕРВОНИМИ ГЕНЕРАЛАМИ В МАДРИДІ.

ПАРИЖ, 6. 2. ПАТ. „Еко де Парі" пише, що прем. Лярго Кавалеро їздив до Мадриду тому, що там виринули непорозуміння між командантом оборони Мадриду ген. Міяха і командантом міжнародньої бригади ген. Клебером.

ВИКРИЛИ ЗМОВУ НА БОЛЬШЕВИЦЬКОГО АМБАСАДОРА.

З Валенсії повідомляють, що там викрили змову на життя большевицького ген. амбасадора Розенберга й інших визначних комуністів. У звязку з тим перевели багато арештувань, та головні провідники змови втекли.

ЗМІНИ У ШКІЛЬНИЦТВІ НА ЗАКАРПАТТІ.

Від 1. лютого ц. р. відійшов з Ужгороду дотеперішній шеф Краєвого Шкільного Реферату Підкарпатської Руси **д-р Кліма,** який вже від довшого часу був на відпустці. Шефом Краєвого Шкільного Реферату в Ужгороді призначило Міністерство Освіти чеха радн. **Хмеляржа.** Д-р Кліма ставився неприхильно до української культури й українського відродженецького руху та піддержував москвофілів, головнож т. зв. „тутошняцький" напрямок.

Також краєвий шкільний інспектор **Ян Вондрачек** відійшов з Ужгороду (до Брна). На його місце прийшов директор мукачівської гімназії москвофіл **Микола Дракула.** Він буде інспектором для українського та мадярського шкільництва, а чех проф. **А. Равшер** для чеського й німецького шкільництва.

Відклик білорусів до Найвищого Адміністраційного Трибуналу

Виділи розвязаних білоруських товариств і організацій внесли скаргу до Найвищого Адміністраційного Трибуналу на рішення виленського воєводи, який розвязав білоруські організації: Т-во Білоруської Школи, Білоруський Інститут Господарства та Культури і позакривав редакції кількох білоруських часописів.

—o—

Відгук кривавої події в Настасові.

23 збольшевичених сільських авантурників перед судом.

З днем 8. лютого 1937 розпочинається перед окружним судом в Тернополі карна розправа проти 23 комуністів з Настасова, обвинувачених у справі відомих подій в Настасові з кінця серпня м. р. 23 збольшевичених сільських авантурників відповідає за вбивство бл. п. Михайла Лапчака, тяжке ушкодження тіла кількох людей і здемолювання 33 господарств (нищення рухомого майна).

Про докладний хід тих нечуваних досі ніде подій вже писалося в пресі. при нагоді процесу про них щераз преса заговорить.

Як довідуємось, боронитимуть підсудних д-р Лев Ганкевич зі Львова та д-р Кароль Погорілес, жидівський адвокат у Тернополі. Не знаємо, по якій лінії піде оборона, але ситуація в цій справі українського адвоката-оборонця, та ще й громадянського діяча, буде дуже складна й незавидна.

Перед новим політичним процесом у Львові.

В понеділок 8. лютого ц. р. перед судом присяглих стане пятьох селян українців з Голого Равського пов. Рава Руська. Прокуратор притягнув підсудних до відповідальности за злочин державної зради зі ст. 97. § 1. к. з. (приналежність до ОУН) і за злочин зі ст. 215 § 1. к. з. (підпал). На лаві підсудних засядуть: **Дмитро Пелип, Михайло Богуш, Теодор Чорний, Юрко Чорний і Данько Пелешко,** які сидять у вязниці від січня 1936. р. у Львові. Цей процес є відгомоном подій у Равщині в 1934. р. Підсудних боронитиме **д-р Кость Паньківський.**

Міліярди золотих на оборону Польщі і розбудову промислу.

В пятницю 5. лютого ц. р. соймова буджетова комісія радила над двома проектами законів про інвестиції з публичних фондів і про дотації на фонд „народово" оборони.

Після реферату пос. Сікорського велику прграмову промову виголосив мін. Квятковський про створення нового центрального промислового осередку Польщі, яким буде Сандомир і подрібно обговорив 4-літній плян господарської відбудови та піднесення оборонного стану Польщі.

Цілий інвестиційний плян переводитиме міністерство військових справ у порозумінні з іншими міністерствами. Міністр війни ген. Каспшицький заявив, що виявлення подробиць цього пляну принесло би для війська більше шкоди ніж користи і тому лише обговорив плян дозброєння армії загально. Одночасно запевнив, що цей плян має на меті тільки оборону Польщі. Гроші призначені на ФОН підуть не лише на військові, але й на допомічні цілі, м. ін. на розбудову залізниць, доріг, електрифікацію і на рільну реформу.

З черги промовляли міністри: комунікації Ульрих, хліборобства Понятовський, промислу і торговлі Роман та суспільної опіки Косцялковський.

МІНІСТР НОЙРАТ ПРИЇДЕ ДО ВІДНЯ.

БЕРЛІН, 6. II. ПАТ. У тутешніх політичних колах кажуть, що міністр закордонних справ Німеччини Нойрат приїде в гостину до Відня. Австрійський державний секретар д-р Шмідт перед виїздом із Берліна підчас ост. гостини висловив надію, що небаром моттиме витати мін. Нойрата у Відні. Тепер, після успішного закінчення торговельних переговорів із Австрією Нойрат відвідає Відень.

АРАБСЬКА МОЛОДЬ ПРОТИ ЖИДІВ.

ЄРУСАЛИМ, 6. 2. ПАТ. Жидівська преса звідомляє, що більш тисячки членів тайної організації арабської молоді в Палестині виїхало до Багдаду, щоб там відбути курс військового приспосіблення.

МІН. ІДЕН НА ВІДПОЧИНКУ У ФРАНЦІЇ.

ЛЬОНДОН, 6. 2. ПАТ. Міністр Іден із жінкою виїхав нині до Франції на 15-денний відпочинок.

Основа нової турецької конституції.

АНКАРА, 6. 2. ПАТ. Національні Збори прийняли на внесок премієра нову конституцію, яка спирається на таких основах: **республиканізм, націоналізм, демократизм, ляіцизм і революційність.**

З дозви й комунікати.

ПЕРШИЙ КУРС ДЛЯ ВИШКОЛУ ОСВІТНІХ ІНСТРУКТОРІВ Т-ВА „ПРОСВІТА" У ЛЬВОВІ.

Товариство „Просвіта" у Львові влаштовує в часі від 1. березня до 24. квітня 1937 р. курс освітньо-виховної праці для вишколу освітніх інструкторів, призначених для Філій „Просвіти".

Оплата за повний курс 5 зол. вписового і ... зол. місячно від курсанта. За приміщення й харчі курсанти мають подбати самі. На курс приймуть кандидатів із покінченою щонайменше середньою освітою, при чому їх має поручити якась Філія Т-ва „Просвіта" або інша українська установа. Кандидати з вищою освітою й дириґенти матимуть першенство.

Число місць на курсі обмежене. Прохання вносити на адресу: Т-во „Просвіта", Львів, Ринок 10, до дня 20. лютого ц. р.

На бажання канцелярія „Просвіти" вишле проспекти викладів.

Головний Виділ Т-ва „Просвіта".

✝ Посмертні згадки.

Дня 5. ц. м. помер у Львові в заведенні для невилічимо хорих при вул. Білінських **ОНУФРІЙ ГРАБЕЦЬ.** Як 15-літній хлопчина вступив він у ряди У.Г.А. памятного дня 1. листопада 1918 року і воював у першому курені скорострілів ім. Ґонти (бриґада от. Долуда). В. Й. П.!

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Театр „Заграва".

...КУЛИНЦІ:
7. II. „Камо грядеши?" I. ч. Вініцій і Лігія.
8. II. II. ч. Смерть Нерона.

ТЕРЕБОВЛЯ:
9. II. „Камо грядеши?" I. ч. Вініцій і Лігія.
10. II. II. ч. Смерть Нерона.
11. II. Муравлі.
З Теребовлі театр загостить до Хоросткова, Чорткова й Бучача.

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича.

ТУСТАНОВИЧІ:
7. II. Шаріка.
8. II. Муж двох жінок.
9. II. Чорногора в огні (Довбуш).
З Тустанович іде театр до Східниці.

Великий Театр:

Неділя, 7. II. год. 3.30 попол. Ціни найнижчі „Подружжя". Год. 7.30 веч. Ціни найнижчі „Подружжя".
Понеділок, 8. II. год. 7.30 веч. Ціни найнижчі „Подружжя".

Кіна.

АПОЛЬО: „Пані міністер танцює"
АТЛЯНТИК: „Варвара Радзівілівна".
ВАНДА: „Втеча". „Для тебе співаю".
ҐРАЖИНА: „Тато жениться".
ЕВРОПА: „Ніч перед битвою".
КАСІНО: „Циганське дівча" (Льорель Гарді), „Лови за ведмедя".
КОЛІСЕЙ: „Небезпечний флірт", „Нащо працювати" з Фліпом і Фляпом.
КОПЕРНИК: „Марія Стюарт" з Фр. Марчом і додаток.
МАРУСЕНЬКА: „Кливаки і лазурі" та „Пять дівчаток з Канади".
МЕТРО: „Весільна ніч" з Анною Стен і Ґейрі Купером, „Перешмістя" з Волесом Бірі.
МІРАЖ: „Виправа на планету Монго".
МУЗА: „Останній ...ганин" і плянетичне фільма.
ПАКС: „Папа Пій говорить до тебе".
ПАЛЯС: „Два дні в раю" з Евг. Бодо.
ПАН: „Я невинний!"
РАЙ: „Смертельний скок" із Гарі Пілем".
СВІТ: „Смертельний скок" із Гарі Пілем".
СТИЛЕВЕ: „Сильветки", ревія „Вже по морозах".
ТОН: „Жовтий скарб" з Ґейрі Купером.
УТІХА: „Бюро пропавших людей" і ревія.
ХИМЕРА: „Під двома прапорами".

ФОТОПЛЯСТІКОН.
(пл. Марійська 5.)
„Кіцґібель".

Неділя, 7. лютого 1937.

Берлін (357) 10.30, 12.00 Музика, 18.00 Оп. фрагменти, 20.00, 21.00 Свято масок, вес. карнав. вечір, **Братислава** (299) 16.05 „Карнавал" оп. Штольца, **Брюселя флям.** (322) 15.00, 15.45 Симф. концерт із участю пян. Рубінштайна, **Будапешт** (550) 12.30 Концерт оп. орх., 15.50 Хор, 18.50, 19.00 Нар. пісні, **Білгород** (437) 18.20 Хор, 22.20 Концерт, **Відень** (507) 11.45 Орх. концерт, 15.40 Веселі пісні, вок. квінтет, 17.0 18.00 Танк. музика, **Кенігсвустергавзен** (1571) 9.00 „Молдава" симф. поема Сметани, 14.30 Розр. музика, 19.00 Гарні мельодії, орх. і грецька співачка Анна Тасопулу, 20.00, 21.00 Вок.-муз. концерт, **Кошиці** (259) 10.40 Циг. музика, 18.00 Для Закарпаття, **Міляно** (369) 19.30 Розр. музика, 20.40, 21.00, 22.00, 23.00, 24.00 „Гавайська цвітка" оп. Абрагама, **Мінхен** (405) 10.00 Музика, 15.05 Концерт солістів, **Париж** (1648) 16.00 Пісні, 16.30 „Ін мі де Картуш" оп. Обера, 18.00 Легка музика, 20.00 Сценка, 20.40 Вок. концерт, 21.00 Театр Уяви, 21.45 „Ле афер сон ле афер" ком. Мірабо, **Прага** (470) 12.20 Китиця нар. пісень, 14.15 Спів. ресітель, 17.50 Вок.-муз. концерт, 21.15 Галевий концерт чеської фільгармонії, **Рим** (421) 17.00, 18.00, 19.00 Симф. концерт, 21.00, 22.00 „Пуритани" оп. Белліні, **Штутґарт** (523) 24.00 „Марта" оп. Фльотова.

Понеділок, 8. лютого 1937.

Берлін (357) 12.00 Музика, 17.00 Романтичні пісні та форт. музика, Баварі сопран, 19.15 Соната на віол. і форт. фіс-моль Пфіцнера, **Білгород** (437) 20.00, 21.00, 22.00 Опера, **Будапешт** (550) 12.05 Циг. музика, 13.30, 14.00 Спів. ресітель, 20.10, 21.00 Концерт фільг. орх., 22.15 Циг. музика, **Відень** (507) 16.55 фортепіян, сопран 21.00 З балю на баль, муз. авд., солісти, джез. орх., 22.35 Давні й нові віденські танки, **Гамбурґ** (332) 20.10, 21.00 „Баль в опері" оперетка Гайдельберґера, **Кенігсвустергавзен** (1571) 21.00 „Абу Гасан" оп. Вебера, **Кошиці** (259) 15.00 Концерт, 17.25 Пісні, **18.00 Українські коляди у вик. хору, Ляйпціґ** (382) 20.10 Симф. концерт, Анна Копечна спів, **Міляно** (369) 17.15 Танкова музика, 19.00 Концерт, 20.40, 21.00 Камер. музика, 20.00 Розривк. мельодії, **Мінхен** (405) 8.30, 9.00 Весела музика, 18.15 Популярна музика, 16.30 Концерт солістів, 18.00 Німецькі мотиві, орх. концерт, 19.00 Камер. музика, **Париж** (1648) 12.00 Симф. музика, 14.15 Спів, 16.30 Літер. авд., 18.45 Форт. ресітель, 20.40 Серед книжок, 21.00 Спів і форт., 21.45, 22.00, 23.00 „Жірофле Жірофля" ком. опера Лекока, **Прага** (470) 20.40 Святочна соната на органи Мусіля, 23.00 Прелюдія і фуга д-дур Баха, **Рим** (421) 17.15 Форт. ресітель, 18.00 Поезії, 20.40 „Безсмертний Перо" ком. Адамія, 21.10, 22.00 Орх. концерт.

Вівторок, 9. лютого 1937 р.

Берлін (357) 16.30 Веселий концерт (баритон, сопр., скр., віол., форт.), 20.10 Великий карнав. вечір танку, **Білгород** (437) 19.50, 20.00 Нар. пісні, 20.30, 21.00 Симф. концерт, **Будапешт** (550) 13.30 Циг. музика, 19.00 Сал. музика, **Відень** (507) 12.00, 13.10 Концерт, 15.15 Для дітей, 17.30 Скр., 19.30—21.00 „Княжна чардаша" оп. Кальмана, **Дайтшляндзендер** (1571) 14.00, 16.00 Музика, 17.50 Сучасні пісні, 18.15 Мадярська музика, 20.10, 21.00 „Княжна карнавалу" оп. В. Гаца, **Кошиці** (259) 18.00 Для Закарпаття, 20.55, 21.00 Китиця нар. пісень, **Міляно** (369) 17.15 Камер. музика, сопр., форт., 19.00, 20.40 Розр. музика, 21.00, 22.00, 23.00, 24.00 „Іль Кампіельо" оп. Вольф-Ферарія, **Мінхен** (405) 12.00, 16.50 Розр. концерт, 20.10, 21.00 Радіоцирк, **Прага** (470) 16.00 Легка музика, 19.20, 20.00 Карнав. кабарет, 22.25 Дует на скрипку й альтівку, **Радіо Парі** (1648) 12.00, 14.30 Симф. музика, 14.15, 15.45 19.45 Спів. ресітель, 16.00 Виклад з Сорбони, 19.00 Літер. авд., 21.20 Огляд гумор. преси, 21.45, 22.00, 23.00 Карнав. концерт, **Рим** (421) 17.15 Камер. музика, 18.00 Оповідання, 20.40, 21.00 Карнав. концерт, 22.00 Веселі мельодії.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Неділя, 7. лютого 1937.

8.00 Сиґнал часу, 8.08 Для села: Хліборобська газетка, Музика з гр. пл., Мінеральні паші в кормленні коров, 8.40 Маскані: „Приятель Фриц" інтермецо з гр. пл., 8.45 Програма на днині, 8.50 Ранішній денник, 9.00—11.57 Після богослуження (ок. год. 10.30): Карнавалові відгомони, гр. пл., 11.57 Сиґнал часу, 12.08 Розривковий концерт малої орхестри: спів, фортепіян; у перерві ок. год. 13.00 За яким театром тужать львовяни; 14.25 Репортаж із залізничої паровозні, 14.50 Авд.: „У запусти з підкозелком", хор. нар. капеля, 15.30 Для села: Як збільшити видатність садів; Огляд ринків рільних продуктів, 16.00 Рекламовий концерт; Комунікат про конкурс ККО, 16.15 Пісоньки у вик. Л. Щепанської, з гр. пл., 16.30 Театр Уяви: Спортова авдиція „На алярм", 17.00 Симфонічний концерт; у перерві ок. год. 17.55 Актуальна гутірка, 19.00 Молодий Сенкевич у світлі нових листів, 19.15 Мішаний концерт: Вальдман Фрей сопр., Віліскі-Гільзенрат пісоньки, фортепіян 19.45 Погляд крізь відвернену льорнетку (літер. хвилини), 20.00 Продовження мішаного концерту, 20.20, 20.21, 20.35 Спортові вістки, 21.00 На веселій львівській хвилі, 21.30 Форт. твори у вик. Йос. Турчинського, 22.10 Орхестра грає до танку; у перерві в год. 22.55 Останні вістки, 23.00 Танкова музика з гр. пл.

Понеділок, 8. лютого 1937.

6.30 Ранішня авдиція, 7.25 Програма на днині, 7.30 Трохи інформацій, 7.35 Легка музика з гр. пл., 8.00 Авдиція для шкіл: Американське місто; Музика з гр. пл., 11.57 Сиґнал часу, 12.08 Балетова музика з гр. пл., 12.40 Полудневий денник, 12.50 Пусті класи, 14.30 Концерт бажань, 15.00 Господарські вістки, 15.15 Рекламовий концерт, 15.30 Львівські біжучі вістки, 15.35 Пісоньки із львівського фолькльору, гр. пл., 15.55 Про читальню

Розгром червоних під Малаґою.

РИМ. 6. 2. ПАТ. Агенція Стефані звідомляє, що бій за Малаґу є у повному розгарі і є це перший приклад маневрового бою з широко закроєною тактичною концепцією від самого початку війни. До бою пішло 9 колони вздовж 9-ох операційних ліній. Перша колона, що вийшла з Альгами, осягнула лінію між Зафарея і Вента, друга колона, що посувається з Льоя на 60 кілометрів на північ від Малаґи після переходу просмику Вентес де Льос Аляхерес на висоті 1000 метрів здобула в наступі на багнети село Альфарнате, 45 кільометрів від Малаґи. Третя колона, що вийшла з Арсідона, заняла горби довкола Віля Нуева де Трабуко і стала бомбардувати те місто. Четверта колона, що вийшла з Антикера, підійшла до Віля Нуева з другого боку. Пята колона, що вийшла також з Антикера, після завзятих боїв заняла Холля делля Боса дель Азіно 35 кільометрів від Малаґи. Шеста колона, що вийшла теж з Антикера, посунулася на 13 кільометрів в напрямку долини Абадалія. Сема колона з Пеніяґія, наближається до Арделес. Осьма колона, що вийшла з Ронда, заняла потрійну лінію стрілецьких ровів і осягнула дорогу, що веде до Бурґос. Девята колона, що посувається вздовж побережжя є біля Фуенхіроля. Тепер всі колони посуваються швидко вперед.

БОЛЬШЕВИКИ ХОТЯТЬ КОНТРОЛЮВАТИ ЕСПАНСЬКІ ПОБЕРЕЖЖА.

ЛЬОНДОН. 6. 2. ПАТ. Комітет неінтервенції одержав ноту совітського уряду, в якій висловлює бажання взяти участь в міжнародній контролі еспанських побереж. Пропонує, щоб ця контроля відбувалася не стрефами, а щоб мала характер координації. На днях прийшли до комітету відповіди урядів Англії, Австрії, Туреччини, Ірляндії, в яких висловлюють згоду на предложення комітету. Досі ще не відомо, чи становище Совітів піддержить Франція.

—o—

КРІВАВА СУТИЧКА МІЖ АНАРХІСТАМИ ТА СТОРОЖЕЮ ХЕНЕРАЛІДАДУ.

ПЕРПІНЯН. 6. 2. ПАТ. Прийшли тут вістки, що в Барсельоні прийшло до завзятої сутички між анархістами та сторожею хенералідаду. Згинуло 26 анархістів і 6 членів сторожі, а 6 прохожих, що саме були тоді там на вулиці, було ранених крісовими й револьверовими кулями.

НОВИНКИ.

— **Великий Дансінґ-Брідж 14. II. (в неділю) 1937 р.** улаштовує Філія „Союзу Українок-Емігранток“ у Львові і Клюб Українських Еміґрантів, пл. Бернардинська ч. 2, I. п. Початок: год. 8. вечора. Джез І. Костюка. Стрій довільний. Увесь дохід призначений на фонд допомоги хорим еміґрантам. 230 1—2

— **Вечір колядок відбудеться в середу 10. II. ц. р. в архикатедральній церкві св. Юра.** Початок: год. 6. вечора. Співає Хор Богословів Львівської Академії під дириґентурою п. Якубяка Василя. Програма: І. Д. Січинський: Бог Предвічний, К. Стеценко: Нова радість стала, В. Матюк: В Вифлеємі новина, ***: Ликующе, К. Стеценко: Щедрий Вечір. — II. К. Стеценко: Ой на річці, на Ордані, Б. Кудрик: Ішли тріє царі, О. Нижанківський: Бог природу, К. Стеценко — І. Охримович: Ой ясна красна, Т. Купчинський: Не плач, Рахиле. — Білети можна набути в парохіяльній канцелярії від год. 4—6 веч. та в сам день колядок у притворі Катедри. — о. Леонтій Куницький, парох. 1—2

— **Українське Технічне Товариство і Т-во „Праця“** ім. проф. Левинського уладжують **4-тижневий дошколюючий вечірній курс для електромонтерів.** Початок курсу в половині лютого. Зголошення приймає фірма „Е-комп“, вул. Сикстуська 29. 221 2—2

ВІДГУКИ ДНЯ.

Цікавий концерт.

Був я вчора на вечорі славянських пісень, що його давав хор „Сурма“. Признаюся — не часто ходжу на концерти, але коли є цікавий — іду.

Вчорашній був направду цікавий.

Мати нагоду порівняти пісенну творчість симпатичних славянських племен, що так між собою люблятьса, що так собі помагають, що так себе взаємно шанують — це справді неабияка приємність.

Велика саля „Народнього Дому“ гостила тим разом правдивих господарів, нащадків тих, які будували „Народній Дім“, себто — українську львівську громаду. Не можна сказати, щоб це перший раз за останні часи. Ні! Гості досить часто відступають господарам салю — за відповідною винагородою і... без відповідного освітлення.

Вчора теж було сумрачно. Тільки десь-недесь світилася лямпа, щоб на випадок вогню люди не потолочились...

Щодо освітлення, то „Народній Дім“ загалом дещо шванкує. Неодна, не тільки саля, але й справа потребує там відповідного освітлення, з огляду на... невідповідну винагороду. Кажуть, що справа з інж. Опольським (гляди марморна таблиця на коридорі!), що перебудовував за комісарства Бачинського велику салю, теж не має відповідного світла...

Але вернімось до концерту братів-славян.

Як любо почути виконані поруч себе, пісні двох балканських братів — сербів і болгарів, або західних — чехів і поляків, або західно-східно-північних — поляків, українців і москалів!

Я звернув увагу на ноти. Вірте мені! Всі ноти були поскладані разом і ані разу одні одних не покусали. Так і видно, що їх творці — одна згідлива родина, що станула муром проти ґерманського та романського світа.

Про хор — як він співав, про дириґента — як він дириґував, нехай пишуть фахівці.

Я скажу тільки загально.

Один малий хлопчик був раз на концерті. Питають його, що йому найбільше подобалось.

— Павзи! — відповів по зрілій надумі.

Отже вчора був би цього не сказав.

Концерт був цікавий, навіть дуже цікавий, а павзи ні. На павзах усі виходи були щільно затарасовані людьми, що люблять витатися і балакати в дверах.

Галактіон Чіпка.

— **Маґазин постелі Р. Джала, Львів, Хорущини 5 (побіч кіна „Апольо“)** поручає ковдри, матраци, постелеве біля і ін. Переробляє ковдри по 4 зол., матраци по 6 зол. 1799 85-100

— **Машини до писання і до шиття** всяких систем і прибори до них, по найдешевших цінах, прецизійна направа машин всяких систем поручає **Юліян Ломаґа — Львів, ул. Валова 11.** Одинока українська фірма в тій ділянці. Наука писання на машинах. 114-115

— **Українці столичного города Льва!** В неділю 7. лютого ц. р. в цілому Львові, під усіми українськими церквами й установами, відбувається всенародня збірка „Дару Просвіті“. Переводить її наша ідейна студентська й реміснича молодь та старші визначні й заслужені громадяни. В цьому дні всі львівські українці щедрою рукою вкинуть до пушок свою лепту на поширення й поглиблення діяльности нашого найстаршого й найбільш заслуженого Товариства. На Львів, як осередок нашого н а ц і о н а л ь н о г о життя, дивиться цілий край. І для цілого краю — мусимо дати якнайкращий приклад! **Українці столичного города Льва! Всі — як один — жертвуйте на „Просвіту!“**

— **Письменник Степан Чарнецький зачадився.** Минулої ночі зачадився у свому помешканні письменник Степан Чарнецький разом з донечкою і сестрою. Всіх їх забрали до шпиталю, де вони до хвилини, коли віддаємо це число до друку, ще не відзискали притомности. Причина нещастя: за скоре замкнення печі.

— **„Самостійність“ завішена?** З Чернівців дістаємо вістку, що тижневик „Самостійність“ завісила румунська влада на 6 місяців.

— **Страйк гарбарських робітників.** В Болехові пов. Долина триває вже від 15 днів страйк гарбарських робітників, занятих у тамошніх гарбарнях і фабриках шкіряних виробів. Робітники зажадали підвишки у висоті 25 прц., а працедавці після інтервенції старости годяться тільки на 15 прц. Страйкує коло 460 робітників.

— **Зачадження.** При вул. Жовківській 28 наслідком тріснення газової рури затроїлося двоє дітей о. Лончини, Іван і Петро Шушкевич і поліцай Альф. Піршель.

— **Скарби жебрака.** В Ряшеві перевели ексмісію жебрака Герша Штабсарцта і серед лахміття в його мешканні знайшли кілька міліярдів польських і німецьких марок та корон, які давно втратили вартість. Крім того знайшли 800 зол. срібними монетами, стягненими з обігу, а також багато дрібних монет.

— **Краєва хроніка.** У Жабйому на тлі спору за стежку Іван Саприянчук убив ножем Петра Филипчука. Вбивник сам зголосився на поліц. станиці. — Проти б. солтиса громади Сморже коло Сколього, Леона Мухеля вплинуло донесення, що допустився спроневірення грошей на шкоду громади. — Станиславівський суд присяжних замудив мулярa Ів. Качальського із Маріямполя на один рік вязниці за фальшування 1-золотових монет. — Товаровий потяг, що їхав з Яворова до Львова, наїхав біля громади Домажир на сани господаря Тупися із Мальчич, що віз дошки. Машина розбила сани та дошки, але візник і коні врятувалися.

— **Зловили вбивника.** В селі Печихвостах пов. Горохів зловили вбивника постерункового Поляка, Миколу Лавренка, що укривався від 6. січня ц. р. Одночасно арештовано господаря з тогож села Гавриновка, що укривав його у себе.

— **Комуністи перед судом.** Луцький окружний суд на виїздній сесії у Володимирі розглядав справу 59 комуністичних діячів з КПЗУ. Після 3-денної розправи 53 підсудних засуджено на кари від 2—10 літ. 6 обвинувачених увільнено. Після оголошення присуду два засуджені виголосили протидержавні оклики, за що дістали по 14 днів арешту. — Той сам суд розглядав у Луцьку справу мешканців містечка Торчин, яким закинено комуністичну діяльність. Засуджено Антона Лобурського на 7 літ, Петра Онищука на 5 і Мордка Чапника на 4 роки вязниці.

— **Засудили лікаря.** Окружний суд у Любліні засудив на 2 і пів року вязниці лікаря із Белзця, д-ра Іллю Бендера. Він перевів недозволену операцію на пацієнтці, яка дістала затроєння крови і вмерла. Причиною смерти було нехлюйство під час операції

Сензацію у Варшаві викликало арештування б. начальника слідчого уряду у Варшаві Вацлава Сухенек-Сухецького. Причина арештування невідома. Арештованого відвезли до вязниці кариткою, тому що він тяжко хорий.

— **Жертви вовків.** Між селами Радені і Нілешті в Румунії напало стадо вовків на вдову Веру Панталон та її 13-літню доньку. Обі стали жертвою голодних хижаків. На місці трагедії знайшли тільки останки одежі.

— **Жахлива автобусова катастрофа.** На шосі між Рабатом і Казаблянкою склалася жахлива автобусова катастрофа, в якій 7 осіб утратило життя. З причини ожеледі на скруті автобус перевернувся і наслідком вибуху бензини спалахнув вогнем. Заки пасажири спамяталися з переляку, цілий автобус уже горів. Ледви дві особи врятувались, видобуваючись з автобусу. Семеро осіб, між ними мати з двома дітьми, згоріло живцем. 11 осіб перевезено до поблизького шпиталю, але нема надії, щоби вони вдержались при житті.

Спорт.

ҐАКІВКОВІ МИСТЕЦТВА ПОЛЬЩІ.

Чорні — АЗС (Варшава) 2:0 (0:0, 1:0, 1:0). Чорні заграли дуже добре і перемогли зовсім заслужено. Всеж-таки не зважаючи на цю перемогу Чорні втратили всі дані на мистецтво, бо змагання з Варшавянкою Чорні програли 1:3, а не виграли, як помилково було подано.

К. Т. Г. — Варшавянка 1:0 (0:0, 1:0, 0:0). КТГ. висунулось на перше місце табелі і мабуть добуде мистецтво Польщі. Його найгрізнішими суперниками є А. З. С. (Варшава) і Краковія.

ЛЕЩЕТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ ЗА ПЕРШЕНСТВО КРАЮ У СЛАВСЬКУ.

Четвертий день змагань.

В пятницю відбувся зїзд (сляльом). По двох зїздах найкращий час осягнув **Рибачек** (КЛК Львів) 1:54.4; 2) Лупаца (КЛК Львів) 1:57.8; 3) Пелюшак (КЛК Львів); 4) Сайкевич. 5) Хамула. Рекорд траси осягнув Хамула у часі 55.5.

В альпейській комбінації переміг 1) Рибачек, 2) Хамула, 3) Лупаца.

Відозви й комунікати.

ПЕРШИЙ КУРС
ДЛЯ ВИШКОЛУ ОСВІТНІХ ІНСТРУКТОРІВ Т-ВА „ПРОСВІТА“ У ЛЬВОВІ.

Товариство „Просвіта“ у Львові влаштовує ... від 1. березня до 24. квітня 1937 р. курс ...тньо-виховної праці для вишколу освітніх ...укторів, призначених для Філій „Просвіти“.

Оплата за повний курс 5 зол. вписового і ... зол. місячно від курсанта. За приміщення й ... курсанти мають подбати самі. На курс ...иймуть кандидатів із покінченою щонайменше ...середньою освітою, при чому їх має порученою ... Філія Т-ва „Просвіта“ або інша ...ська установа. Кандидати з вищою освітою ... й диригенти матимуть першенство.

Число місць на курсі обмежене. Прохання ... на адресу: Т-во „Просвіта“, Львів, Ринок 10, до дня 20. лютого ц. р.

На бажання канцелярія „Просвіти“ вишле ... викладів.

Головний Виділ Т-ва „Просвіта“.

Отвертий лист.

До Вельми Шановної Пані Н . . . !

Ідучи назустріч численним бажанням наших Шановних Клієнтів, улаштовуємо і в цьому році від 5. ц.м. **дешеву пропагандову продажу наймоднішого білля з опустом 15 проц. від наших постійних** — отже д. нискольульованих — **виставових цін.**

Наша теперішня пропагандова продажа має на меті — крім зазнайомлення Відборців з нашими виробами — також уможливити всім заінтересованим дорічне доповнення їх запасу білля в спосіб безсумнівно окавійний. Тому просимо ввічливо Вельми Шановні Пані Дому ласкаво перевірити свою біллизнярку і предложити нам з цілим довір'ям, в часі нашого пропагандового тижня, готовий список білля, потрібний до доповнення.

Підкреслюємо з цілим натиском, що наша пропагандова продажа з 15-процентовим опустом не має нічого спільного зі звичайною посезоновою випродажею висортованих товарів, бо до нашої акції **приготовили ми спеціяльно великий вибір наймоднішого жіночого білля, мужеського, дитячого і постелевого** ; це власне білля продаємо по цінах фактично знижених, **бо з 15-проц. опустом** від наших і так низьких виставових цін.

Оферуємо, як з повищого П. Т. Публика бачить, правдиву, а не ілюзоричну оказію, а вже справою широких кол консументів буде з цієї нагоди якнайбільше і якнайскорше скористати. В надії, що та наша акція найде у ВП. П. повне зрозуміння, **ввічливо запрошуємо** до ласкавих відвідин і пишемося

з глибокою пошаною
ФАБРИКА БІЛЛЯ „АСТРА“
Львів, Сикстуська 2.

П. С. — Для орієнтації подаємо кілька цін: стройні жіночі сорочки кольорові і білі зол. 1.60, нічні наймодніші фасони зол. 2.48, мужеські поплінові сорочки з 2-ма комірцями зол. 5.05, коперти під ковдри з доброго мадаполяму 2 м./1.40 зол. 5.05, тривалі пошевки 90/80 зол. 1.60. Яськи 65 сотиків.

220

✝ Посмертні згадки.

Дня 5. ц. м. помер у Львові в заведенні для невилічимо хорих при вул. Білінських **ОНУФРІЙ ГРАБЕЦЬ.** Як 15-літній хлопчина вступив він у ряди У.Г.А. памятного дня 1. листопада 1918 року і воював у першому курені скорострілів ім. Ґонти (бриґада от. Долуда). В. Й. П.!

—o—

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

...раїнський Театр „Заграва“.

...ИНЩ:
... „Камо грядеши?“ І. ч. Вініцій і ...
... ІІ. ч. Смерть Нерона.

...ЕВОВЛЯ:
... „Камо грядеши?“ І. ч. Вініцій і ...
... ІІ. ч. Смерть Нерона.
... Муралі.
...обові театр загостить до Хоросткова, Чортова й Бучача.

...раїнський Нар. Театр ім. І. Тобілевича.

...ТАНОВИЧІ:
... Шаріка.
... Муж двох жінок.
... Чорногора в огні (Довбуш).
...танович їде театр до Східниці.

...ний Театр:

... 7. II. год. 3.30 попол. Ціни найн... „Подружжя“. Год. 7.30 веч. Ціни ... „Подружжя“.
..., 8. II. год. 7.30 веч. Ціни най... „Подружжя“.

Кіна.

...: „Пані міністер таппюс“
...: „Варвара Радзівіллівна“.
...: „Втеча“. „Для тебе співаю“.
...: „Тато жениться“.
...: „Ніч перед битвою“.
...: „Циганське дівча“ (Льорель ...
... „Ловці на ведмедя“.
...: „Небезпечний флірт“, „На...“ з Флідом і Флипом.
...: „Марія Стюарт“ з Фр. ... і доштор.
...: „Климаки і лазурі“ та ... з Канади“.
...: „Весільна ніч“ з Анною Стен ... Купером. „Передмістя“ з Воле...

МІРАЖ: „Виправа на планету Монго“.

МУЗА: „Останній ...“ і пляністична фільма.

ПАКС: „Папа Пій говорить до тебе“.

ПАЛЯС: „Два дні в раю“ з Евг. Бодо.

ПАН: „Я невинний!“

РАЙ: „Смертельний скок“ із Гарі Пілем“.

СВІТ: „Смертельний скок“ із Гарі Пілем“.

СТИЛЕВЕ: „Сильветки“, ревія „Вже по морозах“.

ТОН: „Жовтий скарб“ з Ґейрі Купером.

УТІХА: „Бюро пропавших людей“ і ревія.

ХИМЕРА: „Під двома прапорами“.

ФОТОПЛЯСТІКОН.
(пл. Марійська 5.)
„Кіцгібель“.

Неділя, 7. лютого 1937.

Берлін (357) 10.30, 12.00 Музика, 18.00 Оп. фрагменти, 20.00, 21.00 Свято масок, вес. карнав. вечір, **Братислава** (299) 16.05 „Карнавал“ оп. Штольца, **Брюсель флям.** (322) 15.00, 15.45 Симф. концерт із участю пян. Рубінштайна, **Будапешт** (550) 12.30 Концерт оп. орх., 15.50 Хор, 18.50, 19.00 Нар. пісні, **Білгород** (437) 18.20 Хор, 22.20 Концерт, **Відень** (507) 11.45 Орх. концерт, 15.40 Веселі пісні, вок. квінтет, 17.0 18.00 Танк. музика, **Кеніґсвустергавзен** (1571) 9.00 „Молдава“ симф. поема Сметани, 14.30 Розр. музика, 19.00 Гарні мельодії, орх. і грецька співачка Анна Тасопулу, 20.00, 21.00 Вок.-муз. концерт, **Кошиці** (259) 10.40 Циг. музика, 18.00 Для Закарпаття, **Міляно** (369) 19.30 Розр. музика, 20.40, 21.00, 22.00, 23.00, 24.00 „Гавайська цвітка“ оп. Абрагама, **Мінхен** (405) 10.00 Музика, 15.05 Концерт солістів, **Париж** (1648) 16.00 Пісні, 16.30 „Ін мі де Картуш“ оп. Обера, 18.00 Легка музика, 20.00 Сценка, 20.40 Вок. концерт, 21.00 Театр Уяви, 21.45 „Ле афер сон ле афер“ ком. Мірабо, **Прага** (470) 12.20 Китиця нар. пісень, 14.15 Спів. рециталь, 17.50 Вок.-муз. концерт, 21.15 Ґалевий концерт чеської фільгармонії, **Рим** (421) 17.00, 18.00, 19.00 Симф. концерт, 21.00, 22.00 „Пуритани“ оп. Белліні, **Штутгарт** (523) 24.00 „Марта“ оп. Фльотова.

Понеділок, 8. лютого 1937.

Берлін (357) 12.00 Музика, 17.00 Романтичні пісні та форт. музика, Баамен сопран, 19.15 Соната на віол. і форт. фіс-моль Пфіцнера, **Білгород** (437) 20.00, 21.00, 22.00 Опера, **Будапешт** (550) 12.05 Циг. музика, 13.30, 14.00 Спів. рециталь, 20.10, 21.00 Концерт фільг. орх., 22.15 Циг. музика, **Відень** (507) 16.55 фортепіян, сопран 21.00 З балю на баль, муз. авд., солісти, джез. орх., 22.35 Давні й нові віденські танки, **Гамбург** (332) 20.10, 21.00 „Баль в опері“ оперетка Гайденберґера, **Кеніґсвустерґгаузен** (1571) 21.00 „Абу Гасан“ оп. Вебера, **Кошиці** (259) 15.00 Концерт, 17.25 Пісні, **18.00 Українські коляди у вик. хору, Ляйпціґ** (382) 20.10 Симф. концерт, Анна Конечна спів, **Міляно** (369) 17.15 Танкова музика, 19.00 Концерт, 20.40, 21.00 Камер. музика, 20.00 Розривк. мельодії, **Мінхен** (405) 8.30, 9.00 Весела музика, 18.15 Популярна музика, 16.30 Концерт солістів, 18.00 Німецькі містечк. орх. концерт, 19.00 Камер. музика, **Париж** (1648) 12.00 Симф. музика, 14.15 Спів, 16.30 Літер. авд., 18.45 Форт. рециталь, 20.40 Серед книжок, 21.00 Спів і форт., 21.45, 22.00, 23.00 „Жірофле Жірофля“ ком. опера Лекока, **Прага** (470) 20.40 Святочна соната на органи Мусіля, 23.00 Прелюдія і фуга д-дур Баха, **Рим** (421) 17.15 Форт. рециталь, 18.00 Поезії, 20.40 „Безсмертний Перо“ ком. Алвмія, 21.10, 22.00 Орх. концерт.

Вівторок, 9. лютого 1937 р.

Берлін (357) 16.30 Веселий концерт (барит., сопр., скр., віол., форт.), 20.10 Великий карнав. вечір танку, **Білгород** (437) 19.50, 20.00 Нар. пісні, 20.30, 21.00 Симф. концерт, **Будапешт** (550) 13.30 Циг. музика, 19.00 Сал. музика, **Відень** (507) 12.00, 13.10 Концерт, 15.15 Для дітей, 17.30 Скр., 19.30—21.00 „Княгиня чардашів“ оп. Кальмана, **Дайтшляндзендер** (1571) 14.00, 16.00 Музика, 17.50 Сучасні пісні, 18.15 Мадярська музика, 20.10, 21.00 „Княгиня карнавалу“ оп. В. Гана, **Кошиці** (259) 18.00 Для Закарпаття, 20.55, 21.00 Китиця нар. пісень, **Міляно** (369) 17.15 Камер. музика, сопр. форт., 19.00, 20.40 Розр. музика, 21.00, 22.00, 23.00, 24.00 „Іль Кампієльо“ оп. Вольф-Феррарі, **Мінхен** (405) 12.00, 16.50 Розр. концерт, 20.10, 21.00 Радіоцирк, **Прага** (470) 16.00 Легка музика, 19.20, 20.00 Карнав. кабарет, 22.25 Дует на скрипку й альтівку, **Радіо Парі** (1648) 12.00, 14.30 Симф. музика, 14.15, 18.45, 19.45 Спів. рециталь, 16.00 Виклад зі Сорбони, 19.00 Літер. авд., 21.20 Огляд гумор. преси, 21.45, 22.00, 23.00 Карнав. концерт, **Рим** (421) 17.15 Камер. музика, 18.00 Оповідання, 20.40, 21.00 Карнав. концерт, 22.00 Веселі мельодії.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Неділя, 7. лютого 1937.

8.00 Сигнал часу, 8.08 Для села: Хліборобська газетка, Музика з гр. пл., Мінеральні паші в кормленні коров, 8.40 Маскані: „Приятель Фриц“ інтермецо з гр. пл., 8.45 Програма на нині, 8.50 Ранішній денник, 9.00—11.57 Після богослужения (ок. год. 10.30): Карнавалові відгомони, гр. пл., 11.57 Сигнал часу, 12.08 Розривковий концерт малої орхестри; спів, фортепіян; у перерві ок. год. 13.00 За яким театром тужить львовянин; 14.25 Репортаж із залізничої паровізні, 14.50 Авд.: „У запусти з підмосельком“, хор, нар. капеля, 15.30 Для села: Як збільшити видатність садів; Огляд ринків рільних продуктів, 16.00 Рекламовий концерт; Комунікат про конкурс ККО, 16.15 Пісоньки у вик. Л. Щепанської, з гр. пл., 16.30 Театр Уяви: Спортова авдиція „На алярм“, 17.00 Симфонічний концерт; у перерві ок. год. 17.55 Актуальна гутірка, 19.00 Молодий Сенкевич у світлі нових листів, 19.15 Мішаний концерт: Вельдман Фрей сопр., Віліскі-Гільзенрат пісоньки, фортепіян 19.45 Погляд крізь відвернену льорнетку (літер. хвилини), 20.00 Продовження мішаного концерту, 20.20, 20.21, 20.35 Спортові вістки, 21.00 На веселій львівській хвилі, 21.30 Форт. твори у вик. Йос. Турчинського, 22.10 Орхестра грає до танку; у перерві в год. 22.55 Останні вістки, 23.00 Танкова музика з гр. пл.

Понеділок, 8. лютого 1937.

6.30 Ранішня авдиція, 7.25 Програма на нині, 7.30 Трохи інформацій, 7.35 Легка музика з гр. пл., 8.00 Авдиція для шкіл: Американське місто; Музика з гр. пл., 11.57 Сигнал часу, 12.08 Балетова музика з гр. пл., 12.40 Полудневий денник, 12.50 Пусті кляси, 14.30 Концерт бажань, 15.00 Господарські вістки, 15.15 Рекламовий концерт, 15.30 Львівські біжучі вістки, 15.35 Пісоньки із львівського фолькльору, гр. пл., 15.55 Про читальню

ТШЛ., 16.00 Програма на завтра, 16.05 Дебеї, з гр. пл., 16.15 Куток мови, 16.30 Концерт зв. хору, 16.50 Визначний соціольог і етнограф Бров. Малиновський, 17.05 „Стихли кастанєти" муз. репортаж, 17.30 Сльози океану, 18.00 Актуальна гутірка, 18.10, 18.15 Спортові вістки, 18.20 Сольові пісні, гр. пл., **18.40 Василь Стефаник, гутірка проф. д-ра В. Сімовича,** 18.50 Охорона лісових дерев перед шкодами від звірини. 19.30 Народня вечеря, 20.00 Танкова музика, 20.45 Вечірній денник, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 „Щаслива ловля" опера в 1 дії Карла Курпінського, 22.30 „М. Карлович у Татрах" фейл., Пісні Карловича у вик. орхестри: у перерві в год. 22.55 Останні вістки, 23.00 Танкова музика з гр. пл.

Вівторок, 9. лютого 1937.

6.30 Раннішня авдиція, 7.30 Трохи інформацій, 7.35 Легка музика з гр. пл., 8.00 Авдиція для шкіл, 11.30 Для молодших дітей: „Петрусь і числа", 11.57 Сиґнал часу, 12.03 Концерт дутої орхестри, 12.40 Полудневий денник, 12.50 Про що подумати має хлібороб на провесні, 14.30 Концерт бажань, 15.00 Господарські вістки, 15.15 Реклямовий концерт, 15.30 Біжучі вістки, 15.35 Оперецкові арії з гр. пл., 15.50 „Перемога серця" опов. для дітей. 16.00 Програма на завтра, 16.05 Мистецький танок, гр. пл., 16.15 Скринька ПКО, 16.30 Авд.: Скрипкові сонати Бетовена: Соната VII. ц-моль оп. 30, ч. 2. 17.00 „Будні пп. Ковальських" говорена повість, 17.15 Концерт сальон. орх., 18.00 „Виїзд до шлюбу", фрагм. із „Весілля на Курпах", Ссерковського, 18.20 Актуальна гутірка, 18.30 Спорт у містах і містечках, 18.40 Танки у виконанні скрипаля, гр. пл., 18.55 Література на провінції, 19.10 Актуальна гутірка, 19.20 „Запусти", муз. авд., 20.00: „Не так скоро, пане Дротик"", скеч. 20.15 Р. Палестер: „Кулігом до моря", орх., хор, солісти, 20.45 Вечірній денник, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 „Останній день карнавалу", орх., рефрени, спів, 22.30 „Плита за плитою", танкова музика; у перерві в год. 22.55 Останні вістки, 23.00 Танкова музика, орх.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Купно — продажа: Бельґи бельґ. 89.28, 88.85, Доляри американські 5.29, 5.26 і пів, доляри канад. 5.28.50—5.26.00, Фльорени, гол. 290.40—288.70, Франки фр. 24.67—24.53, Франки швайцарські 121.25—120.45, Фунти англ. 25.95—25.79, Гульдени данц. 100.20—99.80, Корони ч. 16.50—16.60, Кор. дан. 115.84—115.00, Кор. норв. 130.28—129.30, Корони шв. 133.75—132.75, Ліри італ. 24.50 — 25.50, Марки фін. 11.46 —11.00, Марки нім. 124 — 120, Шил. австр. 94.50—98.50, Марки нім. срібні 130, —126.

Акції.

Банк Польський 100.75, Лільпоп 13.20, Габербуш 37.00.

Тенденція вдержана.

Папери.

3 поз. інвест. 1. ем. 64.50, серія 84.00, 3 поз. інвест. 2 ем. 65.5,0 серія 85.50, 5 поз. кон. 54.50, 6 прем. дол. 62.25, 7 поз. стабіл. 447.50, купон 154.17, 4 консол. 51.50, 51.75, 50.00, 50.13 два ост. др.

Тенденція для поз. дещо сильніша.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" повідомляє, що від дня 6, лютого п. р. кооперативам платив за льоко Львів.

1 кг. масла десерового бльок. без опакування	2.65	зол.
1 кг. масла десеров. бочкове включно з бочк. опакуван.	2.70	„
масло експ. включно з експ. опакув. платить дефінітивну ціну від 1. лютого ц. р.	2.70	„
молоко від 11. 1. ц. р.	0.16—0.17	„
яйця	3.70—3.80	„

Тенденція на масло і на яйця вдержана, на молоко легко сильна.

ПТИЦЯ.

Маслосоюз повідомляє, що в дні 6. II. п. р. платив своїм доставцям за 1 кг. живої птиці, льоко подвіря птахомасарні „М. С." у Львові, (пл. Більчевського ч. 3) такі ціни:

Індички I. кл., добре ужаснені, повногруді	1.15	зол.
Індики I. кл., добре ужаснені, повногруді	1.00	„
Кури молоді I. кл. біло й жовтоніжки від 1.70 кг. вгору	1.00	„
Качки тонщені I. кл. щойно від 1.80 кг. вгору	1.15	„

Слабших сортів від вище поданих не приймає.

ОПОВІСТКИ.

Всім, що йшли мені з моральною чи матеріяльною помічю за час мого 2 і пів річного побуту у вязниці, складаю щиру подяку. — Львів, 6 лютого 1937. — **Роман Шухевич**, б. політ. вязень.

Подяка.

Отим висловлюємо подяку всім, що їх серце щиро відгукнулося на наш біль і журбу підчас недовгої недуги та при похороні нашої Незабутньої Дружини, Мами й Баби, **Валентини Волосенко.** Зокрема дякуємо: П. Докторові Морваєві за облегчення останніх терпінь Покійної; о. Іванові Панчишинові та о. Стефанові Фіголеві за труди при похоронному обряді; П. Меценасові Теодорові Белейові за тепле останнє слово, а всім Українським Організаціям м. Тисьмениці і Громадянам усіх станів (особливож сусідам-селянам) за вшанування памяти Покійної, вінки та участь при вирядженні Покійної в остатню дорогу. Також дякуємо всім, що старалися злагіднити нашу туру і біль виявами співчуття.

Тисьмениця, січень 1937.

Павло Волосенко — чоловік; Ірина Шох, Андрій Волосенко, Петро Шох — діти; Андрій Шох, Ія Шох — унуки.

Ліквідаційні збори кооперативи „Доля" у Львові переложені з причин від Надзірної Ради незалежних на дні 9. і 23. лютого 1937., відбудуться у Львові в салі Української Бесіди вул. Рутовського 22 в год. 10. рано з оголошеним попередно предметом нарад. Про це повідомляємо всіх членок кооперативи „Доля". — Львів, дня 5. лютого 1937. — За Надзірну Раду кооп. „Доля" у Львові: Ольга Ловчинова, голова; Елеонора Костельникова, секретарка.

КУПНО - ПРОДАЖА

ЧИ ВАШ годинник ходить добре? Якщо ні, дайте направити до ІВАНА ЗЕЛЬТЕНРАЙХА, Львів, Марійська пл. 5. Прецизійно, солідно, дешево. З провінції присилайте почтою. 3032 26-?

МАТРИМОНІЯЛЬНІ

ІНЖИНІР, молодий, пристійний, на постійній держ. посаді в кор. Польщі, з браку знайомства і часу отсією дорогою познайомиться з відповідною панною. „Діло" під: „Характер". 232

ЛІКАРСЬКА ПОМІЧ

Ширіть наш часопис!

НАУКА

НОВОЧАСНА система крою шиття моделювання гардероби жіночої, дитячої, білля „Патрон Експрес" проф. Леванського вчить в найкоротшому часі Львів, Сикстуська 21. II. 140 8—10

НАЙДУТЬ ПРАЦЮ

АҐЕНТІВ ПОРТРЕТОВИХ на небувалих дотепер умовинах шукає портретове Заведення „Renesans", Kielce, Focha 14. Спеціяльність портрети „Semi-Email" фотографічні новини. Жадати проспектів. Просимо листуватись в польській мові. 128 10-36

КОТРИЙ з безробітних учителів хотів би посвятити кожної неділі 3 години вихованню ремісничих термінаторів. Зголошення з поданням умовин до Адм. „Діла" під „Опіка". 1-3

РІЖНІ

ПРОПУКЛИНОВІ БАНДАЖІ гумові, черевні, ниркові, проти усування матиці під гарантією виконує відоме **УКР. ОРТОПЕДИЧНЕ ЗАВЕДЕННЯ ІВАНА УГРИНА**, Львів, вул. Вірменська ч. 15. 2946 25-100

ОГОЛОШЕННЯ.

Якщо хочете знати,
що таке фашизм
з чого він вийшов,
чим він оживлює Італію
й веде до могутности
читайте книжку провідника італійського фашизму **Беніто Мусоліні**

„Доктрина фашизму"

що появилася у Видавництві „Обрії", — Львів, Міцкевича 11.

Ціна 1.— зол., з пересилкою 1.15 зол.

Хто пришле гроші за пять примірників не платить коштів пересилки. Гроші можна висилати розрахунковими переказами „Обріїв" ч. розр. картотеки 41.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.